

1

วันจันทร์

ร่างบางที่คุ่นตากำลังคุยหาบางอย่างในกองผ้าด้วยความหงุดหงิด ทุกครั้งที่เธอหาของไม่เจอ ไม่ใคร่ใคร่จะต้องรับผิดชอบเรื่องนี้ เหยื่อรายแรกเดินเข้ามาด้วยท่าทางประหม่า สีหน้าแบ่งรับแบ่งสู้ ก่อนจะเขยิบเข้าไปใกล้ร่างบางพอประมาณ จนเมื่ออีกฝ่ายรู้สึกตัวหันมามองด้วยสายตาเย็นเยียบจึงถอยกลับไปครึ่งก้าว

“พี่หมู ใครเป็นคนเก็บกางเกงยีนของลิซ” เสียงที่เคยหวานตอนนี้เปลี่ยนเป็นข่ม จนคนฟังนึกหวั่นใจถึงคนที่หญิงสาวถามถึงว่า จะมีชีวิตรอดไปถึงวันพรุ่งนี้หรือไม่

“ลิซเก็บเองไม่ใช่หรือ” อีกฝ่ายถามกลับ

“ถ้าเก็บเองแล้วลิซจะถามทำไมล่ะ วันนั้นลิซจำได้ว่าให้เด็กใหม่ที่พี่หมูหามาเอาไปเก็บ” หญิงสาวกวาดตามองรอบห้องเหมือนกำลังสแกนอะไรบางอย่างอยู่ ก่อนจะมาหยุดที่ใบหน้าของผู้จัดการร่างใหญ่ใจหญิงนามว่า ‘หมู’

“ถ้าจำได้แล้วจะมาถามทำไมว่าใคร” อีกฝ่ายขยับปากขมุบขมิบจนแทบจะไม่มีเสียง สิ่งเดียวที่พอจะทำได้ในตอนนี้คือสวดภาวนาเอาใจช่วยเด็กใหม่คนนั้นที่ยังไม่รู้ชะตากรรมตัวเอง

“ไปเรียกมาเดี๋ยวนี้”

“นี่คือสองนะลิช”

“เดี๋ยวนี้!” หญิงสาวตวาดใส่

ผู้จัดการสะดุ้งโหยง ตาลีตาเหลือกหยิบโทรศัพท์ที่ขึ้นมากดหาเบอร์โทร. ผู้ช่วยที่เพิ่งจ้างมาใหม่ พุดคุยด้วยสองสามประโยคก่อนจะเรียกตัวให้มายังจุดเกิดเหตุด่วน

“นี่คนที่ลึบสามแล้วนะลิช หมดคนนี่พีก็ไม่ว่าว่าจะหาใครมาทำแทนแล้วนะ ทำไมหนูไม่ใจเย็นๆ ลงบ้างล่ะ” คำพูดอันวอนของ ‘หมู’ หรือ สมพงษ์ ไม่ได้เข้าหูหญิงสาวแม้แต่น้อย สิ่งเดียวที่เธอรู้จักคือใครที่ทำให้เธอไม่พอใจนั้นไม่มีทางที่จะได้อยู่อย่างสงบสุข

“ลิชบอกแล้วไง ถ้าจะหาคนมาต้องทำให้ดีกว่าหรือไม่ก็เท่ากับวันจันทร์” หญิงสาวกอดอกอย่างเอาแต่ใจ แม้น้ำตาจะสวยหวานน่าทะนุถนอมเหมือนตุ๊กตากระเบื้องเคลือบ แต่นิสัยกลับตรงกันข้าม

ในสายตาของสมพงษ์ ‘ณลิสา’ หรือ ‘ลิช’ นั้นไม่ต่างจากนางมารตัวแม่เลย พอพูดถึง ‘วันจันทร์’ หญิงสาวอีกคนนั้นก็ตรงกันข้ามโดยสิ้นเชิง ถึงแม้ว่าจะเป็นพี่น้องกันก็ตาม

วันจันทร์เป็นน้องสาวแท้ๆ เพียงคนเดียวของณลิสา อายุห่างกันสามปี ในขณะที่ณลิสาเลิกเรียนตั้งแต่จบมัธยมปลายเพราะต้องเข้ามาทำงานในวงการบันเทิง แต่ตอนนี้วันจันทร์เป็นนักศึกษาที่กำลังเรียนปีสุดท้าย และช่วงนี้ก็เป็นช่วงสอบปลายภาคเรียน เป็นเหตุให้ต้องดเว้นการเป็นผู้จัดการให้ณลิสา ซึ่งตำแหน่งนี้เรียกง่าย ๆ ก็คือ ‘เบี’ นั่นเอง หญิงสาวเป็นคนเดียวที่ทนณลิสาได้ เพราะแม้แต่สมพงษ์เองถ้าอยู่กับณลิสาตลอดเวลา เขาเองก็ไม่อาจจะทนไหวเช่นกัน

เกือบชั่วโมงต่อมาคนต้นเหตุที่ณลิสาตามหา ก็ปรากฏตัว หญิงสาวร่างผอมในชุดกึ่งนอนกึ่งตื่น ดวงตาปริ้อจนเกือบจะหลับ ในมือกำโทรศัพท์มือถือเอาไว้แน่น ฝ่ายณลิสาเมื่อหันไปมอง หญิงสาว

ก็เดินตรงไปยังตัวต้นเหตุโดยปราศจากความหวาดกลัวใดๆ ทั้งสิ้น

“เธอเอากางเกงยีนของฉันไปไว้ที่ไหน” ฌลิสากดเสียงต่ำ

ในขณะที่สมพงษ์เริ่มกลัว เขาหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมาอีกครั้ง ก่อนจะกดเบอร์ของใครบางคนลงไปแล้วยกโทรศัพท์ขึ้นแนบหู กรอกลเสียงลงไปทันทีที่ปลายสายกดรับ

“น้องวันจันทร์ มาที่คอนโดของลิซด่วนค่ะ ไม่งั้นมีคนตายแน่”

“ฉันถามทำไมไม่ตอบ”

“คุณเรียกพี่มาตอนตีสองเพื่อจะถามเรื่องแค่นี้หรือคะ” คนร่างสูงผอมตอบ

“ใช่ ฉันจ้างเธอมาให้ฉันทำงานง่ายขึ้น แต่นี่ฉันต้องมานั่งหา กางเกงยีนที่เธอเอาไปไว้ที่ไหนก็ไม่รู้ ถ้าอย่างนั้นฉันจะจ้างเธอมาทำไม ตอบฉันสิ”

ฌลิสายังคงว่าต่อ สิ่งที่เธอเกลียดที่สุดคือการหาของไม่เจอ เมื่อก่อนไม่ว่าจะต้องการของอะไร เสื้อตัวไหน อยากกินอะไร วันจันทร์ จะเป็นคนตระเตรียมให้ทั้งหมดโดยที่เธอแทบจะไม่ต้องขยับตัวด้วยซ้ำ ยิ่งคิดยิ่งหงุดหงิด ทำไมคนพวกนี้ถึงชอบทำให้เธอเหนื่อยนัก

“โอ๊ย ฉันก็ไม่อยากทำนักหรอก จู้จู้ขี้บ่น เอาแต่ใจ ใครเขาจะทน หล่อนได้” เจ้าของร่างผอมสูงมาก่อนทำท่าจะเดินออกไป แต่อีกฝ่ายตรงเข้าไปดึงแขนไว้เสียก่อน

“นี่แกว่าฉันหรือ!” หญิงสาวกระซากร่างนั้นก้มกลับมาจ้องอีกฝ่าย แสบลุ่มคะมำ

“ลิซ! อย่าลู่ก อย่า...หน้าหนูนะ” สมพงษ์ตะโกนบอกอย่าง ร้อนรนเมื่อเห็นฌลิสากำลังปะทะกับอดีตผู้จัดการที่เขาหามา แต่ก็ไม่รู้ว่าจะห้ามยังไง นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่หญิงสาวทำแบบนี้ บางครั้งอาจจะ โชคดีหน่อย หากเจอคนที่ไม่ค่อยต่อปากต่อคำก็จะจบด้วยการให้เงิน ก้อนโตเพื่อปิดปาก แต่รอบนี้เขาไม่รู้จริงๆ ว่าควรจะจัดการยังไง

“ฟีลิส! ทำอะไรนะ หยุดนะ” หญิงสาวที่เพิ่งเปิดประตูเข้ามา ร้องเสียงหลงเมื่อเห็นหญิงสาวสองคนตีกันอยู่ในห้อง แต่ไม่ว่าจะห้ามเท่าไรก็ไม่สำเร็จ เธอมองซ้ายมองขวาก็ไม่พบสิ่งของที่จะใช้ห้ามได้ จึงเดินเข้าไปในห้องน้ำก่อนจะออกมาพร้อมถังน้ำหนึ่งใบ สาดน้ำไปที่หญิงสาวสองคนที่กำลังตีกันนัว

ณลิสากรีดเสียงดังลั่น ยอมปล่อยมือจากศีรษะของอีกฝ่าย ตัวเธอเปียกโชกไปหมด ก่อนจะมองไปที่ตัวต้นเหตุ เห็นหญิงสาวในชุดนอนลายดิสเนย์พรินเซสสีชมพูตัวยาว ดวงตาริเล็กชั้นเดียว ตัดผมบ๊อบสั้น สวมแว่นตาทำทางเข้มเซย แม้จะยังมองไม่ชัดนักเพราะตาเธอเปียกน้ำ แต่ด้วยท่าทางแบบนี้...

“วันจันทร์ นี่แกสาดน้ำใส่ฉันทำไม” หญิงสาวถามเสียงแหลม

“อ้าว ก็ฟีลิสอยู่ติดกันนี่ ถ้าหนูแยกสาดได้หนูก็ทำแล้วสิ”

“แกอย่ามาเล่นลั่นกับฉัน ไปเอาผ้าขนหนูมา แล้วโยนยาหนี้ออกไปเลย”

“จ่ายเงินมา! ค่าทำขวัญที่ตบฉัน” หญิงสาวที่ทรุดอยู่กับพื้นพูดเสียงดังเพื่อเรียกร้องความยุติธรรม

วันจันทร์เบิกตากว้าง ก่อนจะรีบเอามืออุดปากคนพูดที่กำลังจะชะตาขาดอีกรอบ ร่างผอมนั้นตื่นชลุกชลักไม่ยอมงายๆ

“พี่ เราไปคุยเรื่องเงินกันข้างนอกดีกว่า” เมื่อกระซิบบอกเหยื่อเรียบร้อยแล้ว วันจันทร์ก็ร้องบอกสมพงษ์ให้หาผ้าขนหนูให้ณลิสาก่อน

“เมื่อก็มันพูดว่าอะไรนะ” ณลิสากถามขึ้น

“ไม่มีอะไรนะฟีลิส เดี่ยวหนูจัดการให้ นี่โยเกิร์ตกับผักโขม แม่ทำมาให้ ไม่อ้วน” วันจันทร์ใช้เท้าเขี่ยถุงอาหารที่ตุนถือมาตอนแรกมาไว้ข้างหน้าให้พี่สาวเห็น

เมื่อณลิสาเห็นของกินที่มารดาฝากมาก็เลิกสนใจอดีตผู้จัดการทันที

วันจันทร์ลากตัวเจ้าของร่างผอมออกมานอกห้อง พยายาม ทำตีด้วยต่างๆ นานา เมื่อว่าเจ้าตัวจะใจเย็นลงแล้วไม่เอาเรื่องพี่สาว ของเธอ แต่ครั้งนี้ดูท่าทางจะยากเพราะดูจากใบหน้าของเหยื่อแล้วก็ สิ้นหวังจริงๆ

“ฉันไม่เอาเงิน ฉันจะฟ้อง และจะปล่อยข่าวว่าพี่สาวของคุณ มั่นสินดานเลวแค่ไหน”

“พี่คะ อย่าทำเลยนะ สงสารพี่ลิซเขาจริงๆ แล้วเขาเป็นพวกจิต ไม่ปกติ ควบคุมตัวเองไม่ค่อยได้ พี่ลองคิดดูดีๆ นะ ถ้าพี่ฟ้องไปมันก็ ต้องมีค่าใช้จ่าย ซึ่งยังไงเนี่ยพี่ลิซเขาก็มีมากกว่าถ้าต้องต่อสู้คดีนานๆ เนี่ยค่าใช้จ่ายทั้งหมดอาจจะมากกว่าค่าทำขวัญที่พี่อยากได้อีกนะ” หญิงสาวพยายามอธิบายอย่างสุดความสามารถ ดูท่าทางอีกฝ่ายก็ เริ่มจะคล้อยตามแล้วด้วย

“ถ้าอย่างนั้นพี่จะบอกนักข่าว”

“เป็นข่าวไปสักพักเรื่องก็เงียบค่ะ ไม่ใช่เรื่องฆ่าคนตาย ไม่จ่าย ภาษี” วันจันทร์ยังคงโน้มหน้าต่อไป นึกขอบคุณสวรรค์อยู่บ้างที่ใน ความทุกข์ระทมขมขื่นยังมีความสามารถใหม่ๆ ผุดขึ้นมาอยู่เรื่อย ทั้ง ทักษะในการเจรจา ทักษะในการชักแม่น้ำทั้งห้า และทักษะทางด้าน กฎหมายที่ไม่ควรจะมีในตัวคนที่อยากจะเป็นเซฟของหวาน

“เอาอย่างนี้ ห้าหมื่นพี่เอาไปรักษาแผล เลิกคิดที่จะไปจัดข้อกับ พี่ลิซเขาซะ รู้ไหมว่าโดนเก็บมาก็ร้ายแล้ว” หญิงสาววางเช็คลงบนมือ ของอีกฝ่าย ก่อนจะส่ายหน้าแล้วเดินออกไปโดยไม่ได้อธิบายคำพูด ของตัวเอง

หลังจากวันนั้นวันจันทร์ก็ไม่เคยเห็นหน้าพี่คนนั้นอีกเลย แม้กระทั่งข่าวเสียหายของณิลาก็ไม่ผุดออกมาให้เห็น ในเมื่อไม่มี ผู้จัดการแล้วหน้าที่เบ็ดตกมาเป็นของเธออีกครั้ง ตอนแรกเธอก็ขัดขึ้น

นิดหน่อยเพราะว่าเหลือสอบอีกวิชาเดียวก็จะเรียนจบแล้ว จึงต้องพยายามอ่านหนังสืออย่างหนัก แต่เพราะณลิสายื่นข้อเสนออะไรบางอย่างทำให้เธอต้องกັດฟันทำงานไปด้วยอ่านหนังสือสอบไปด้วย เช่นวันนี้เธอต้องตามณลิสามาที่กองถ่ายโฆษณา

“แกอยากได้ร้านแบบไหน” ณลิสาทถามขึ้น

วันจันทร์หันขวับเมื่อได้ยินเกี่ยวกับเรื่องร้าน ใช่แล้ว! สิ่งเดียวที่ทำให้เธอยอมเป็นเบ็อีกครึ่งในช่วงสอบนี้ก็เพราะว่าพี่สาวของเธอบอกว่าจะลงทุนเปิดร้านเบเกอรี่ให้

“ก็ไม่ต้องใหญ่มาก อบอุ่นนิดหน่อย”

“แฟร์เทลมาก เรื่องเล็กฉันไม่เห็นด้วยนะ จะทำทั้งทีก็ทำใหญ่ๆ ไปเลย ต้องใช้เงินเท่าไรก็ว่ามา” อาจจะเป็นครั้งแรกและครั้งเดียวที่ณลิสายื่นข้อเสนอเป็นแม่บุญพุ่มขนาดนี้

วันจันทร์ไม่รอช้า รีบปรีเข้าไปเอาออกเอาใจพี่สาว สองมือบีบนิ้วที่ขาและแขนเบาๆ เพราะกลัวว่าถ้าตัวอีกฝ่ายเป็นรอยอาจจะถ่ายรูปออกมาไม่สวย

“แต่ว่าพี่ลิสัจจ่า ถ้าน้องเปิดร้านแล้วใครจะมาเป็นผู้จัดการให้พี่ล่ะ” หญิงสาวเพ็งนึกถึงเรื่องนี้

“ก็แก่นั้นแหละ คนมาใหม่ไม่ได้เรื่องสักคน”

“อ้าว แล้วร้านล่ะ”

“ก็เปิดแล้วจ้างเซฟไว้ประจำสิ แกก็เป็นเจ้าของร้านไปไง รอเก็บเงินอย่างเดียว” ณลิสาวา

“เฮ้ย! ที่หนูอยากเปิดร้านเพราะอยากทำขนมเอง ถ้าทำอย่างนั้นก็ไม่ใช่ความฝันของหนูสิ”

“หรือจะไม่เอาอะไรเลย” ณลิสาทพูดด้วยน้ำเสียงเย็นเยียบ

“เอาจ้ะ” วันจันทร์ตอบกลับแทบจะทันที แล้วบีบนิ้วไหล่ของพี่สาว อย่างน้อยถึงไม่ได้ทำตอนนี้ก็ยังได้ชื่อว่าเป็นเจ้าของร้าน ถ้ารอ

ทำงานเก็บเงินเองเธอก็ไม่รู้ว่าชาติไหนจะได้ จะมีก็แต่งงานที่โรงแรมที่เธอตอบรับเพื่อนไปแล้วว่าหลังจากสอบเสร็จจะไปทำ ทว่าตอนนี้ก็คงไปไม่ได้แล้ว

“ถึงยังไงแกก็เป็นน้องสาวคนเดียวของฉัน ฉันไม่ปล่อยให้แกลำบากหรือวันจันทร์” อีกฝ่ายยกมือขึ้นลูบศีรษะของน้องสาว จากนั้นก็ชักมือกลับอย่างรวดเร็วแล้วเอ่ยขึ้นพลางทำหน้าที่เหยงเกวว่า “นี่แกสระผมครั้งสุดท้ายเมื่อไหร่เลย!”

ชีวิตของวันจันทร์หลังจากจบการศึกษาแล้วก็ไม่มีอะไร

เปลี่ยนแปลงนัก เธอทำงานยี่สิบสี่ชั่วโมงเจ็ดวันโดยไม่มีวันหยุด บางทีเธอก็สงสัยว่าทำไมตัวเองถึงทำงานหนักยิ่งกว่าแรงงานต่างด้าวในเรื่องตึงเครียดอีก ตอนนี่เธอย้ายมาอยู่ที่คอนโดของณลิสาเป็นการถาวรหญิงสาวจะนอนได้ก็ต่อเมื่อพี่สาวของเธอนอนแล้วเท่านั้น บางครั้งก็ต้องลุกขึ้นมากลางดึกเพื่อมาทำทริตเมนต์หน้าให้พี่สาวซึ่งมีงานถ่ายแบบตอนเช้า

เรื่องราววนเวียนอยู่อย่างนี้ทุกวันจนล่วงเข้าเดือนที่สอง ในที่สุดวันหยุดของเธอก็มาถึง ณลิสาเดินทางไปสิงคโปร์กับสมพงษ์ ตอนแรกพี่สาวก็ตั้งต้นว่าจะเอาเธอไปด้วย แต่ก็คิดว่าวันจันทร์ต้องไปเอาชุดที่ณลิสาสั่งไว้กับทางดีไซเนอร์ชื่อดังของเมืองไทย ว่ากันว่าหากใครผิวดำไม่มารับชุด เจ้าของแบรนด์จะเปิดประมูลชุดทันที จึงทำให้หญิงสาวโชคดีได้พักผ่อนเต็มที่ถึงสองวัน

วันแรกวันจันทร์นอนเป็นตายอยู่ที่คอนโด ไม่ได้ขยับไปไหน นอกจากเลียยลงจากเตียงเพื่อกวาดของกินสำเร็จรูปเข้าปากจนอิมแล้วคลานขึ้นไปนอนต่อ ส่วนวันที่สองหญิงสาวนัดเพื่อนๆ ที่มหาวิทยาลัยออกมากินข้าวกันเพราะอยากรู้อาณาใต้เรื่องราวชีวิตของทุกคนหลังจากเรียนจบ

“อ๊ย ฉันก็นึกว่าตายไปแล้วนั่งวันจันทร์” กฤษฎีเป็นเพื่อนผู้ชายแต่ใจเป็นหญิง สนิทกับวันจันทร์มาตั้งแต่อยู่ปีหนึ่ง พี่สาวของกฤษฎีเป็นผู้จัดการฝ่ายบุคคลของโรงแรมห้าดาวแห่งหนึ่งในพัทยา และเป็นคนเดียวกับที่ชวนเธอไปทำงานด้วยหลังจากเรียนจบ

ถัดมาคือธารา เป็นเพื่อนผู้หญิงที่เธอสนิทด้วยที่สุด แต่รูปร่างหน้าตานั้นแตกต่างกับเธอโดยสิ้นเชิง เพื่อนของเธอคนนี้สวยขนาดมีดิกวีเป็นดาวคณะ เคยเป็นนางแบบโฆษณาเล็กๆ น้อยๆ และมีพี่สาวของเธอเป็นไอดอล โดยที่ไม่รู้เลยว่าตัวจริงของณลิสานั้นน่าขนลุกแค่ไหน

“ดีดี ฉันขอโทษแกจริงๆ นะที่รับปากแล้วไม่ได้ไป ทำให้พี่สาวของแกเสียชื่อไปด้วย” วันจันทร์เอ่ยขอโทษหลังจากที่เพื่อนร้องทัก

“อ๊ย ไม่ต้องมาขอโทษอะไรหรอก เป็นฉันก็เลือกแบบแก พี่สาวสุดสวยจะเปิดร้านให้ทั้งที นี่ถ้าเสร็จเมื่อไหร่โทร. ชวนด่วน จะไปกินฟรี” กฤษฎีว่า

“อิจจาง มีพี่สาวแบบพี่ลิชเนีย” ธาราเอ่ยขึ้น

ความจริงแล้ววันจันทร์อยากจะบอกความจริงกับเพื่อนหลายต่อหลายครั้งว่า ดาราสาวภาพลักษณ์นางฟ้าแบบณลิสาจริงๆ แล้วมันคือภาพลวงตา พี่สาวของเธอไม่มีตรงไหนที่พอจะเป็นนางฟ้าได้เลย นอกจากหน้าตา แต่เธอก็ไม่กล้าพอที่จะบอกใคร อาจจะเป็นเพราะว่าลึกๆ เธอเองก็ภูมิใจอยู่เหมือนกันเมื่อคนอื่นคิดว่าเธอมีพี่สาวที่แสนดี

“นั่นสิ แล้วนี่เรื่องที่ให้พี่ลิชช่วยแนะนำนายธาราให้พี่หนูรู้จักเนีย เขาว่ายังไง” กฤษฎีถามขึ้นแทนเพื่อน ใครๆ ก็รู้ว่าธาราอยากเป็นนักแสดงเจริญรอยตามณลิสาผู้เป็นไอดอล

วันจันทร์นั่งตัวสั่นเมื่อได้ยินคำถามของเพื่อน ไม่ใช่เธอไม่เคยคุยเรื่องนี้กับณลิสาหรือสมพงษ์ แต่สองคนนั้นไม่เห็นด้วยที่จะแนะนำธาราให้รู้จักกับที่รู้จัก โดยเฉพาะณลิสา

‘เพื่อนแกคนนั้นนะนะ หน้าตาธรรมดามาก ทำทางก็ดูแข็งๆ
ฉันไม่พูดให้เสียเครดิตฉันหรอก’ นี่คือการพูดที่ณลิสาทุดครอกใส่หูเธอ
แล้วจะให้เธอนำคำพูดนี้มาบอกเพื่อนได้ยังไง คนก็รู้หมดนะสิว่าดาราดัง
อย่างณลิสาทัวจริงนั้นร้ายยิ่งกว่านางร้ายในละคร

“ช่วงนี้พี่ลิสเขาไม่ค่อยว่างนะ แต่เขาบอกว่าจะแนะนำให้ชนะถ้า
มีโอกาส” วันจันทร์หัวเราะในลำคอ พยายามหลบสายตาเพื่อน
กลัวอีกฝ่ายจะรู้ว่าตนเองโกหก

สามเพื่อนซี้ นั่งคุยกันตลอดวันที่เหลือ และได้ความว่าตอนนี้
กฤษฎีช่วยงานพี่สาวอยู่ที่พัทธา ส่วนธราได้งานเป็นพนักงานต้อนรับ
ที่โรงแรมชื่อดังแห่งหนึ่ง เพื่อนทั้งสองคนดูท่าทางจะสบายดีกว่าตัวเอง
ที่แทบไม่ได้หลับไม่ได้นอนเพราะณลิสทำงานไม่เป็นเวลา

ขณะที่เธอกำลังพูดถึงเรื่องงานผู้จัดการส่วนตัวของณลิสานั้น
เพื่อนทั้งสองคนก็แทบไม่ได้ฟังอะไรเลย ทั้งธราและกฤษฎีต่างพากัน
มองไปยังประตูทางเข้าร้านอาหาร ไม่เพียงแต่พวกเขาเท่านั้น คนทั้งร้าน
ก็พากันแตกตื่นเหมือนว่าเจอกับอะไรที่น่าตื่นเต้นสักอย่าง เมื่อวันจันทร์
หันไปมองก็พบว่าเป็นผู้ชายรูปร่างสูงหน้าตาหล่อเหลาคนหนึ่ง เขาสวม
แว่นดำกับเสื้อมีฮูดตัวใหญ่ มากับผู้ชายอีกคนที่สวมเพียงเสื้อยืดตัวยาว
กับกางเกงยีนขาดๆ แต่ถึงอย่างนั้นก็พอจะมองออกว่าเสื้อผ้าพวกนั้น
เป็นของแบรนด์เนมแน่นอน

“ดาราชี้ใหม่นั้น” วันจันทร์ถามขึ้นในขณะที่กำลังมองชายหนุ่ม
อยู่

“คุณคิดในแง่ ‘ไม่รู้จักหรือไง’ กฤษฎีว่า

“รู้แต่จำชื่อไม่ได้ เขาเคยเล่นละครเรื่องเดียวกับพี่ลิสนะ แต่ทั้ง
เรื่องเจอกันแค่ไม่กี่ฉาก”

“ฉันจำได้ เรื่องนั้นพี่ลิสเป็นนางเอก ส่วนคุณคิดเพิ่งเข้าวงการ
ใหม่ๆ ก็เลยได้เล่นเป็นน้องชายของพระเอก”

ฟังจากที่กฤษฎีพูดแล้วเรื่องราวในหัวของวันจันทร์ก็ชัดเจนขึ้น
เยอะ เธอเคยเจอเขาครั้งแรกที่นั่น จำได้ว่าชายหนุ่มไม่เคยพูดกับใคร
ในกองถ่ายเลยนอกจากผู้กำกับ ตอนแรกก็คิดว่าเขาคงเป็นคนหยิ่งๆ
แต่หลังจากนั้นเมื่ออยู่วันหนึ่งที่เขาต้องเข้าฉากเดียวกับณลิสา หลังจาก
ถ่ายเสร็จเขาก็แอบเอาอาหารแมวที่อยู่หลังรถมาเทใส่ซามให้ลูกแมว
จรจัดแถวนั้นกิน นับว่าเป็นคนนิสัยดีทีเดียว แม้เธอจะไม่เคยคุยกับเขา
ก็ตาม

“ตอนนี้ดังมากเลยนะ ทั้งโฆษณา ละคร นิตยสารรอคิวกันเต็ม
แต่เขาไม่ค่อยรับงานหรอก เห็นว่าตอนนี้กำลังเรียนปริญญาโทอยู่”

เพื่อนของเธอยังรำยสรรพคุณของชายหนุ่มต่อราวกับว่าเขาเป็น
เจ้าชายในนิยายที่แสนจะสมบูรณ์แบบ แต่วันจันทร์ไม่ใคร่สนใจมากนัก
ความสมบูรณ์แบบมันไม่มีอยู่จริงบนโลกใบนี้ ดูอย่างพี่สาวของเธอสิ
มีใครรู้บ้างว่าเนื้อแท้ของณลิสานั้นเป็นยังไง

“ฉันต้องกลับแล้วละ เดี่ยวต้องไปปรับชุดให้พี่ลิซ้อีก” วันจันทร์
ว่าพลางหยิบกระเป๋าเป้ของตนขึ้นสะพายบนไหล่ อดที่จะหันไปมอง
ชายหนุ่มที่สวมเสื้อยืดอีกครั้งไม่ได้ เพิ่งรู้ว่าเดี๋ยวนี้ดาราดังตัวสวย
ขนาดนี้ไปไหนมาไหนในที่สาธารณะ เห็นที่เธอต้องไปบอกพี่สาวบ้าง
แล้วว่าเวลาออกไปข้างนอกแต่งตัวธรรมดาไปก็ได้

“ไม่ร้อนหรือไง” อนาคตินถามขึ้นเมื่อเห็นชายหนุ่มตรงหน้า
ยังไม่ยอมถอดเสื้อมีชุดออกทั้งๆ ที่แอร์ในร้านนี้ก็ไม่มีเย็นเท่าไร ไหนจะ
แวนตาดำนั่นอีก ไม่ว่าจะบอกยังไงเจ้าตัวก็ยังคงยืนยันว่าจะสวมไป
ด้วยทุกที่

“พี่คิด ผมเพิ่งกลับจากอเมริกาอะ ยังปรับตัวไม่ค่อยได้” อีกฝ่าย
ว่าก่อนจะขยับแวนตาเล็กน้อย

“นายควรจะปรับตัวได้ตั้งแต่วันแรกแล้วนะ” ชายหนุ่มส่ายหน้า

ให้ความเยาะของน้องชาย แต่พอคิดว่าเป็นการมากินข้าวด้วยกัน
ครั้งแรกในรอบสี่ปี เขาก็เลือกที่จะปล่อยๆ ไปบ้าง

“ว่าแต่ช่วงนี้พี่ว่างหรือไง ถึงได้มีเวลามาทานข้าวกับผม”

“อืม พี่มีละครแค่เรื่องเดียว แล้วก็เหลืออีกแค่ไม่กี่ฉาก” อนาคติน
อธิบายแล้วเปิดเมนูอาหารที่พนักงานเสิร์ฟเอามาให้เมื่อสักครู่โดย
ไม่ได้สนใจท่าทางปลื้มปริ่มที่พนักงานคนนั้นแสดงออกมา ผิดกับอีกคน
ที่ทำตัวเหมือนคนดั่ง โปรยอิมให้ทุกคนที่มองมา

“ถ้านายยังไม่หยุดพี่จะเปลี่ยนร้านนะกาย” ชายหนุ่มพูดกับ
น้องชาย เขาไม่ชอบเป็นจุดสนใจจึงเลือกที่จะไม่แต่งตัวหล่อพิรุฬ เพราะ
มันจะยิ่งทำให้คนสนใจ ยิ่งปิดบังอำพรางใบหน้าเท่าไรคนก็จะยิ่งมอง
เขาจึงเลือกที่จะแต่งตัวธรรมดาแทน

กวินทร์สายหน้าอย่างเบื่อหน่าย เสียที่ที่พี่ชายของเขาเป็นถึง
ดาราชื่อดัง แต่กลับไม่เคยบริหารเสน่ห์กับสาวๆ เหมือนดารานุ่ม
คนอื่นบ้างเลย วันหยุดก็เอาแต่อ่านหนังสืออยู่ที่บ้าน เล่นกับแมว นี่
ถ้าเขาไม่กลับมาอีกสักสองสามปี เขาเดาว่าอนาคตินคงบวชอยู่ที่วัดไหน
สักแห่ง

“แล้วคิดไว้หรือยังว่าจะทำอะไร”

“ว่าจะไปเซเลบเหมือนพี่”

“อย่าไร้สาระนะ” อีกฝ่ายถอนหายใจด้วยไม่รู้ว่าน้องชายพูดจริง
หรือเล่น

“ผมพูดจริง นี่ผมบอกพี่หนึ่งไว้แล้วนะว่าถ้ามีแคสงานละครเนีย
ช่วยบอกผมด้วย” กวินทร์ว่า

น้ำฟ้าเป็นผู้จัดการส่วนตัวของอนาคติน และเป็นลูกพี่ลูกน้อง
ของพวกเขาด้วย

“ไม่ใช่เรื่องเล่นนะกาย ถ้าเกิดนายไม่ยอมทำขึ้นมาจะทำให้
พี่หนึ่งเดือดร้อน” อีกฝ่ายเตือนเพราะรู้ดีว่าน้องชายของเขาเป็นคน

ซีเปื้อ ทำอะไรสักพัก พอไม่อยากทำก็หยุดเอาเสียตั้งอู๋

“ผมโตแล้วนะพี่คิน เอาอย่างนี้ ให้ผมลองดูก่อน ใช่ว่าแคสแล้ว
จะได้เลยนี่นา”

“แน่ใจหรือเปล่านั้นจะไม่ใช้เส้น” อนาคตินถามอย่างรู้ทัน

“โอ้...ไม่หรอกน่า ผมก็มีศักดิ์ศรีของผม”

น้ำฟ้ามองหน้าชายหนุ่มตรงหน้าอย่างเบื่อหน่าย เขาจ้าง
เธอมาเก็บสามสิบนาที ก่อนหน้านั้นก็เดินตามเหมือนลูกหมาหลงทาง
ไม่ว่าจะด่ายังไงก็ไม่ยอมเลิกกรา

“นะพี่หนิง บอกเขาว่าพี่คินฝากผมมา” กวินทร์กะพริบตาปริบๆ
แต่สำหรับน้ำฟ้ามันไม่ได้ดูน่าสงสารสักนิด

“จะบ้าหรือไงกาย ถ้าคินรู้ว่ามีห้วงบ้านแตก นายก็รู้เนี่ย พี่ชายนาย
ไม่ชอบให้ใช้เส้นสาย”

“โอ้...นิดเดียวเอง”

“ไม่!”

“แค่พูดลอยๆ กับเขาก็ได้ว่าผมเป็นน้องชายพี่คิน นะๆ”

“ไม่!”

กวินทร์ถอนหายใจ ก่อนจะทิ้งตัวลงบนเก้าอี้อย่างเบื่อหน่าย เขา
เดินตามน้ำฟ้ามาทั้งวัน คิดว่าอ่อนเหนื่อยหญิงสาวก็ต้องใจอ่อน แต่
เสียเวลาไปหลายชั่วโมงก็ยังไม่ได้สิ่งที่ต้องการ

“ก็ได้ ผมหาทางเองก็ได้” พุดจบเขาก็ตะบึงตะบอนออกไป

น้ำฟ้าขำท่าทางเหมือนเด็กของกวินทร์ เพราะนิสัยเจ้าตัวเป็น
แบบนี้ พี่ชายอย่างอนาคตินถึงต้องโทร. มาบอกเธอไว้ก่อนว่าไม่ให้เธอ
ให้ความร่วมมือกับน้องชายของเขา

กวินทร์เดินหงุดหงิดออกมา นึกแค่นใจญาติสาวที่ไม่ยอมช่วย หากเขาดังเมื่อไรละก็ ต่อให้ก้มลงกอดขาอ่อนวอนเขาก็จะไม่เห็นหัวเธออีกต่อไป

“โธ้ย!” ชายหนุ่มร้องเมื่อจู่ๆ ก็มีบางอย่างตรงเข้ามาชนกับเขาจนเซ สิ่งนั้นค่อยๆ เียงก่อนจะโค่นลงไปกับพื้น เศษผ้าเดินได้ค่อยๆ ปรากฏชัดเจนว่าแท้จริงแล้วมีมนุษย์ผู้หญิงอยู่ด้านหลัง

“ซุต...ซุตของพี่ลิซ!” วันจันทร์ร้องเสียงหลงเมื่อเห็นซุตที่เพิ่งไปเอามาจากร้านเสื้อลงไปกองอยู่ที่พื้น ซ้ำเท้าของใครบางคนยังเหยียบมันอยู่ แม้ว่าจะมีถุงคลุมอยู่ด้านนอก แต่คนอย่างณลิสาก็กลัวผีผ้ามืดปกตินิดเดียวไม่มีทางที่จะไม่รู้ วันจันทร์กุมขมับอย่างเคร่งเครียด

“คุณเอาเท้าออกไปนะ!” เมื่อตั้งสติได้เธอก็ร้องบอกชายหนุ่มทันที

“อ้อ” กวินทร์มองเท้าตนเองแล้วซັกมันออกตามที่เธอบอก ตอนแรกเขาคิดว่าจะทำให้โทษฐานไม่ระวัง เดินไม่ดูทาง แต่พอเห็นท่าทางลุกลี้ลุกลนเก็บเสื้อผ้าแล้วก็พอจะเข้าใจว่าคงเป็นคนรับใช้ที่มาเอาซุตให้เจ้านาย เขาจึงไม่อยากจะซ้ำเติม

“เอ่อ...ครวหลังเดินระวังหน่อยนะ เดี่ยวจะชนคนอื่นเขาอีก” ชายหนุ่มบอกเสียงอ่อยๆ จะไม่ให้เขาพูดอะไรเลยก็คงจะไม่ได้เพราะเขาไม่ได้เป็นคนผิด เขาเดินออกมาจากร้านและเป็นทางตรง ส่วนเธอมาจากด้านข้างก็ควรจะมองก่อนว่ามีใครเดินอยู่หรือเปล่า

“คุณก็เหมือนกันนั่นแหละ ที่หลังเดินระวังหน่อย” อีกคนก็สวนกลับหลังจากเก็บเสื้อผ้าทั้งหมดขึ้นมาแล้ว

“ผมไม่ใช่คนผิดนะ”

“คะ อยากคิดอย่างนั้นก็ตามใจ” วันจันทร์ชี้เกี้ยวจะเถียง เพราะถ้าพูดไปวันนี้ก็คงจะคุยกันไม่จบ เธอจึงเลือกที่จะรีบกลับไปที่คอนโดมากกว่า เพราะต้องเตรียมหลายอย่างเพื่อรอณลิสากลับมา

อีกฝ่ายก็ไม่พอใจ ยิ่งเห็นท่าทางเอ่อออบแบบประศดอย่างนั้นเขาก็ยิ่งหงุดหงิดจึงคว้าแขนของหญิงสาวไว้ก่อนที่จะดึงเข้ามา “ผมบอกว่าคุณไม่ผิด”

“คะ ที่นี่จะปล่อยได้หรือยัง ฉับริบ” หญิงสาวเริ่มอารมณ์เสีย

“คุณทำหน้าที่เหมือนผมผิดเลย”

“คะ คุณไม่ผิดจริงๆ ขอโทษด้วยนะคะ” คราวนี้วันจันทร์สลัดมือของเขาออก ก่อนจะเดินออกไปอย่างเร่งรีบโดยไม่ได้หันกลับไปมองคนที่ไวยวายคนนั้นอีก และเนื่องจากเธอไม่มีใบขับซึ่งจึงต้องโบกแท็กซี่ด้านหน้าศูนย์การค้า แต่ไม่ว่าจะโบกรถคันไหนก็ไม่ยอมจอดแม้แต่คันเดียว

“สงสัยที่ห้ามจอด” หญิงสาวแบะปากแล้วหยิบโทรศัพท์ขึ้นมาดูเวลาที่พบว่าอีกไม่ถึงห้าชั่วโมงณลิสาก็จะกลับมา นี่ถึงสภาพห้องที่เธอคุ้มกินคุ้มนอนอยู่สองวันซึ่งละเอียดกว่าที่เธอจะรับมือไหวหากพี่สาวกลับมาเห็น

ขณะที่หญิงสาวกำลังเอามือกุมศีรษะอยู่นั้น รถคันหุก็มาจอดเทียบตรงหน้าของเธอ กระจกด้านหน้าค่อยๆ เปิดออกเผยให้เห็นชายหนุ่มโรคจิตที่เตียงกับเธออยู่เมื่อครู่

“ให้ผมไปส่งไหม”

หากเป็นเวลาปกติแน่นอนว่าวันจันทร์ต้องปฏิเสธเพราะเขาเป็นคนแปลกหน้าที่เพิ่งเจอกันเมื่อครู่ แต่ตอนนี้ชีวิตเธอสำคัญที่สุด

ในขณะที่เดียวกันคนที่อาสาจะไปส่งก็มีแผนการบางอย่างอยู่ในใจ ท่าทางของอีกฝ่ายนั้นดูรีบร้อนมากจนเขาอยากจะทำลงทางวนไปวนมาสักสองสามรอบก่อน แล้วค่อยพาเธอไปถึงที่หมาย อีกอย่างเขาเพิ่งกลับมาจากต่างประเทศ เพราะฉะนั้นคนไม่รู้ทางย่อมไม่ผิด

“ขอบคุณนะคะ ขอบคุณด้วย” วันจันทร์ไม่รอช้า รีบเปิดประตูด้านหลังแล้ววางชุดของณลิสาอย่างระมัดระวัง ก่อนไปนั่งที่นั่งข้าง

คนขับอย่างว่องไวรู้งาน ท่าทางคล่องแคล่วของหญิงสาวทำให้ชายหนุ่ม
แปลกใจเพราะมันขัดกับบุคลิกเดิมๆของเธอในตอนนี้นี่มาก

วันจันทร์ลี้วหาสเปรย์พริกไทยกับเครื่องชอร์ตไฟฟ้าในกระเป๋า
เอาไว้ในช่องที่ใกล้มือที่สุดเพื่อเป็นการไม่ประมาท ถึงผู้ชายคนนี้จะดู
หล่อรวย แต่ก็ไม่ได้หมายความว่าเขาจะเป็นพวกโรคจิตชอบข่มขืน
ไม่ได้ เธอเหลือบมองเขาเป็นระยะสลับกับทางตรงหน้า

“เดี๋ยวเลี้ยวซ้ายข้างหน้านะคะ” เธอร้องบอก

แต่คนขับทำเป็นไม่ได้ยิน เขาเลี้ยวขวาแทน ก่อนจะหัวเราะเบาๆ
ในลำคอ

“คุณ ฉันบอกให้เลี้ยวซ้าย” หญิงสาวพูดอย่างหงุดหงิด

“อ้าว ซ้ายไม่ใช่ทางนี่เหรออครับ” ส่วนอีกฝ่ายก็แก้สงสัย “ขอโทษ
นะครับ ผมเรียนอยู่ต่างประเทศตั้งแต่เด็กนะ ภาษาไทยเลยไม่ค่อย
แข็งแรง”

“ช่างเถอะ กลับรถข้างหน้านั้นก็ได้ค่ะ”

เธอบอกเขาล่วงหน้าเป็นร้อยเมตร แต่พอถึงจริงๆ เขากลับขับ
ตรงไปอย่างหน้าด้านๆ วันจันทร์เริ่มหมดความอดทน แต่เมื่อนึกได้ว่า
ตอนนี้เธอนั่งอยู่บนรถของเขา หญิงสาวก็ไม่กล้าโวยวายอะไรมาก

“เดี๋ยวเลี้ยวขวาข้างหน้านะคะ” หญิงสาวบอกเสียงเรียบ ไม่มี
ท่าทางอารมณ์เสียเหมือนตอนแรก

อีกฝ่ายประหลาดใจ แต่แค่ทำซึ่มแค่นี้ไม่ได้ทำให้เขาอยากจะเลิก
แก้แค้นเธอสักนิด เขายังทำเหมือนเดิมคือไปยังทางตรงกันข้ามทุกครั้ง
จนเวลาผ่านไปสักพักหญิงสาวก็บอกให้จอดรถ

“ไปทางไหนต่อครับ” กวินทร์ถามอย่างอารมณ์ดี ผิดกับอีกคน
ที่ตอนนี้นั่งหน้าตาคูตบึ้งไม่น่าดู

“ถึงแล้วค่ะ” เธอก่อนจะรีบเปิดประตูรถโดยไม่ลืมนำชุด
ด้านหลังออกมาด้วยความรวดเร็ว ในที่สุดเธอก็ออกมาอยู่นอกรถ

หญิงสาวเคาะกระจก อีกฝ่ายจึงเลื่อนกระจกลง

“ขอบคุณนะคะที่มาส่ง” คราวนี้วันจันทร์ยิ้มแย้ม ตอนแรกเธอคิดว่าจะเอาสปรีย์พริกไทยฉีดหน้าเขาสักทีแล้ววิ่งหนีไปแล้ว แต่พอมานึกอีกที อย่างน้อยเขาก็โง่มาส่งเธอจนถึงที่ ดังนั้นแค่เรื่องไร้สาระเล็กน้อยเธอจะไม่เอามาใส่ใจก็ได้

“เฮ้ย! นี่เธอ...” ยังไม่ทันที่กวินทร์จะได้พูดอะไรต่อ ตัวตื้นเรื่องก็รีบวิ่งหนีเข้าไปด้านในตึกที่หลอกให้เขามาจอดถึงที่ ท่าทางที่ดูซื่อๆ นั้นเชื่อใจไม่ได้สักนิด ชายหนุ่มไม่เคยรู้สึกคาใจขนาดนี้มาก่อน เป็นครั้งแรกที่เขาารู้สึกว่าตัวเองโง่มาก

ในขณะที่กำลังหัวเสียอยู่นั้นเขาก็เหลือบไปเห็นบางอย่าง กระเป๋าสตางค์สีเหลืองวางอยู่บนที่วางเท้าด้านล่าง เดี่ยวคงจะหล่นตอนที่หญิงสาวกำลังรีบร้อนลงจากรถ รอยยิ้มเจ้าเล่ห์ปรากฏขึ้นบนใบหน้าของกวินทร์ เขาหยิบมันขึ้นมาเปิดดูแล้วอ่านชื่อบนบัตรประชาชนอย่างอารมณ์ดี

“นางสาววันจันทร์ ทัศนธारा”

2

ผู้ชายคนนั้น

กระเป๋าสตางค์ของเธอหาย!

หลังจากค้นกระเป๋าตนเองเป็นรอบที่ร้อย วันจันทร์ก็พบว่า กระเป๋าสตางค์หายไป หลังจากนั้นคิดนอนคิดจนไม่เป็นอันทำอะไรได้ คำตอบว่ามันต้องอยู่บนรถของผู้ชายโรคจิตคนนั้นอย่างแน่นอน

“ไม่ได้ถ่ายทะเบียนรถมาซะด้วยสิ โอ๊ยวันจันทร์ ทำไมแกล้งอย่างนี้” หลังจากคร่ำครวญอยู่สักพักเสียงประตูก็ดังขึ้น หญิงสาวสัมผัสได้ถึงความอันตรายด้านหลังประตูบานนั้น

ณลิสาเปิดประตูห้องเข้ามาก็เจอเข้ากับความหม่นหมองของน้องสาวที่นั่งกอดเข้าอยู่บนโซฟา

“วันจันทร์มาช่วยฉันถือกระเป๋าหน่อย” พี่สาวออกคำสั่งโดยที่ไม่ได้สนใจบรรยากาศแปลกๆ นั้นสักเท่าไร

ส่วนอีกฝ่ายก็เดินโซเซออกมาจากที่นั่งแล้วลากกระเป๋าเดินทางของพี่สาวเข้าไปไว้ในห้องนอนเหมือนคนไร้วิญญาณ

“นี่ทำให้มันดี ๆ หน่อย แกฟิ่งฉันอยู่หรือเปล่าเนี่ยวันจันทร์”

“พี่ลิซ หนูทำกระเป๋าดังค์หาย”

“ก็ซื้อใหม่สิ” พี่สาวของเธอตอบอย่างง่าย ๆ

“แต่ว่า...” อีกฝ่ายทำท่าจะแย้งขึ้นมา แต่ก็ถูกขัดขึ้นเสียก่อน

“เดี๋ยวนะ ทำไมห้องฉันมันรกอย่างนี้!” ฌลิสากวาดตามองรอบห้องก็พบกับความยุ่งเหยิงที่วันจันทร์ทำเอาใจว้าว ซึ่งคนทำเองก็ตกใจเช่นกัน เพราะเธอมีวแต่กังวลเรื่องกระเป๋าตังค์ ทำให้ลืมไปว่าที่รีบกลับก็เพราะจะต้องมาทำความสะอาดห้องให้เหมือนเดิมก่อนที่พี่สาวของเธอจะกลับมา

“วันจันทร์ ทำไมไม่แก...”

หลังจากนั้นวันจันทร์ก็จำไม่ได้ว่าฌลิสาพูดอะไรบ้าง จำได้แค่ว่าตัวเองเดินเก็บข้าวของที่ตุนวางทิ้งไว้กระจัดกระจาย ผ่านไปกว่าสองชั่วโมงฌลิสาก็ยังไม่หยุดพูด พี่สาวของเธอมักจะเป็นอย่างนี้เสมอ เพราะเป็นพี่น้องกันมาเกือบทั้งชีวิตทำให้เธอรู้ว่าต้องรับมือด้วยความเฉยๆเท่านั้น หากเถียงขึ้นมาแม้แต่นิดเดียวเรื่องจะไม่จบแค่นี้แน่

โชคดีที่พี่สาวเธอต้องไปทำงานตอนเช้าทำให้ต้องนอนเร็ว วันจันทร์จึงมีเวลาเล็กน้อยก่อนนอนหาข้อมูลในอินเทอร์เน็ตเรื่องแจ้งความ ยังดีที่ในกระเป๋าใบนั้นมีเงินไม่มาก ที่ทำได้ตอนนี้ก็แค่ต้องโทรไปอายัดบัตรเครดิตให้เื่อมกับบัตรเครดิต เมื่อทุกอย่างเสร็จเรียบร้อยแล้วหญิงสาวก็อาศัยช่วงเวลาน้อยนิดนั้นนอนพักผ่อน

เช้าวันรุ่งขึ้นวันจันทร์ออกไปทำงานพร้อมกับฌลิส พี่สาวของเธอมีงานอีกที่ตอนบ่ายซึ่งสมพงษ์จะเป็นคนรับช่วงต่อ ส่วนวันจันทร์ต้องเอาข้าวของที่ไม่ว่าจำเป็นกลับมาไว้ที่คอนโด แล้วกลับมาทำความสะอาดห้องอีกรอบ ทุกครั้งที่ห้องรกฌลิสามักจะสั่งให้เธอทำความสะอาดหลายๆ รอบเพื่อเป็นการลงโทษ แต่ยังไงก็ช่าง เพราะมันทำให้เธอได้แอบนอนบ้างตอนครึ่งวันบ่าย

แต่สิ่งที่วันจันทร์ไม่ได้คาดคิดว่าจะเจอคือชายหนุ่มรูปหล่อที่วันนี้แต่งตัวเหมือนคนเมืองร้อนเป็นบ้างแล้ว เขายืนพิงรถหู้ดคันเมื่อวาน แกมวันนี้ก็ไม่สวมแว่นดำแล้วด้วย ถ้าไม่คิดเรื่องเมื่อวาน วันจันทร์คง

คิดว่าเขาเป็นผู้ชายที่เพอร์เฟกต์มาก

“สวัสดิ์วันจันทร์” ชายหนุ่มร้องทักเธออย่างสนิทสนม สิ่งที่เขาแปลกใจวันนี้คือเธอไม่ได้สวมแว่นตา แล้วผมบ๊อบสั้นวันนี้ก็ถูกมัดรวบขึ้นไปเป็นมวยที่ด้านหลังดูน่ารักน่าชัง

“คุณรู้ชื่อฉันได้ยังไง” วันจันทร์ถามอย่างแปลกใจ

“นี่ไง” เขายื่นกระเป๋าใส่ต่างค์สี่เหลี่ยมใบเมื่อวานคืนให้เธอ เท่านั้นหญิงสาวก็นึกได้ว่าเขาคงจะเปิดกระเป๋าใส่ต่างค์ของเธอ ดูเธอรับมาแบบขุ่นเคือง เพราะการที่เขามาแบบนี้ในมุมมองของเธอ นั้นเป็นการเสียมารยาทมาก

“ที่ต้องเปิดดูเพราะรถผมมีผู้หญิงมานั่งหลายคน เดี่ยวจะส่งผิด”
กวินทร์อธิบาย

“ขอบคุณนะคะ” วันจันทร์รีบตรวจดูในกระเป๋าใส่ต่างค์ เมื่อเห็นว่าทุกอย่างอยู่ครบดีจึงรีบเก็บไว้ในกระเป๋า

“ไม่ยักรู้ว่าวันจันทร์เป็นผู้จัดการส่วนตัวของคุณลิซ” ชายหนุ่มพูดขึ้นเมื่อเห็นอีกคนทำท่าจะเดินหนีเข้าไปข้างใน

“อ้อ...คะ” หญิงสาวตอบส่งๆ แล้วพยายามเดินเลี่ยงหนี แต่ก็ก้าวเท้าไม่ทันร่างสูงที่มาตักเธอ

เขายิ้มนิดๆ สองแขนกางกั้นเอาไว้ไม่ให้เธอหนีไปไหน

“จ้ะวันจันทร์รู้จักพี่หมูใช่ไหม” ชายหนุ่มถาม ถึงเขาจะไม่ได้อยู่เมืองไทยมานาน แต่ก็พอจะได้ยินกิตติศัพท์ของสมพงษ์มาบ้าง ทั้งจากปากน้ำฟ้าแล้วก็ในอินเทอร์เน็ต ว่าสมพงษ์เป็นผู้จัดการดาราดอันดับหนึ่ง บั้นใครก็รุ่งหมด โดยเฉพาะณลิซ่าที่ตอนนี้มีชื่อเสียงที่สุดในรุ่นเดียวกัน ว่ากันว่าเธอจะต้องเป็นตัวแม่คนต่อไปของวงการบันเทิงแน่

“เออ...ไม่รู้จักหรอก ไม่ค่อยสนิทกัน”

“โอ้...วันจันทร์ ช่วยเราหน่อยนะ ให้กราบก็ได้” กวินทร์เตรียม

จะทำท่าคุกเข่าลง แต่วันจันทร์รุ่งเอาไว้เสียก่อน หากชายหนุ่มมาทำอะไรแบบนี้คนคงจะมองเธอด้วยความประหลาดใจ

“คุณอย่ามาทำแบบนี้ ฉันช่วยคุณไม่ได้หรอก” เธอยังคงปฏิเสธ

“เรายังไม่ได้บอกเลยว่าจะให้ช่วยอะไร ทำไปปฏิเสธล่ะ”

“ฉันช่วยอะไรไม่ได้ทั้งนั้นแหละ กลับไปเถอะค่ะ”

“ทำไมจะช่วยไม่ได้ วันจันทร์แค่พาเราไปเจอพี่หมูที แค่ครั้งเดียวนะ?” ท่าทางเขาออกอ่อนเหมือนลูกแมว ซ่างต่างกับเมื่อวานตอนที่พยายามจะแก้งเธออย่างสิ้นเชิง คนร่างสูงกะพริบตาถี่อย่างน่ารักเมื่อเห็นว่าท่าทางคนตรงหน้าจะใจอ่อน

“มีธุระอะไรกับพี่หมูหรือ” วันจันทร์ถามขึ้น

“เราอยากให้พี่หมูช่วยหางานให้ เราอยากเข้าวงการ”

คำตอบอย่างตรงไปตรงมาที่ออกมาจากปากของเขาทำให้เธอขมวดคิ้วด้วยความแปลกใจ ปกติคนที่อยากเป็นดาราสัยนี้เขาประกาศกันได้ง่ายๆ อย่างนี้ทุกคนหรือเปล่า

“ฉันขอคุยกับพี่หมูก่อนแล้วกัน” หญิงสาวตอบไปส่งๆ เพราะเธอไม่แน่ใจว่าสหมงคลอยากจะมองหาดาราน้ำใหม่ในช่วงนี้หรือเปล่า เพราะเด็กในสังกัดที่มีอยู่ก็คงจะทำให้ปวดหัวไม่น้อย โดยเฉพาะณลิสาพี่สาวของเธอ

“นี่โพรไฟล์ของเรา ให้เขาดูแล้วบอกว่าจะไม่ผิดหวังแน่นอน” เขาส่งแฟ้มให้เธอก่อนจะว่าต่อ “แล้ววันจันทร์เรียกเราว่ากายก็ได้นะ เราอายุเท่ากัน”

“อ้อ” หญิงสาวตอบรับอย่างงงๆ เมื่อวานเขาทำท่าหยิ่งใส่เธอด้วยซ้ำ แต่วันนี้กลับทำตัวเป็นมิตร

“เอามือถือเธอมาสิ” เขาแบมือออกมา

“ไม่ได้พกมา”

“แล้วนั่นอะไร” เขาชี้ไปที่ข้างกระเป๋าแกงเกงที่นู่นออกมาคล้าย

กับมีโทรศัพท์อยู่ข้างใน

“อ้อ เพาเวอร์เบงก์”

“ไม่พกโทรศัพท์ แต่พกเพาเวอร์เบงก์นี่นะ”

“ใช่ เอาไว้วันหลังแล้วกันนะ” หญิงสาวรีบปฏิเสธทันทีวัน แค่คิดว่าเขาจะเอาประวัติของเขาไปให้สมพงษ์ หลังจากนั้นจะทำยังไงกันต่อก็ไม่ใช่เรื่องของเธอ หากโชคดีเขาอาจจะได้เป็นดาราดังหวัง แต่ถ้าไม่ใช่เธอก็ไม่อยากจะมารบกวนความรู้สึกของใคร

“ถ้าฉันพุงนี้ก็ได้ เราจะมารอที่นี่” อีกฝ่ายยังไม่ยอมแพ้

“อ้อ...ได้” วันจันทร์รีบปากไปส่งๆ ถึงแม้ว่าเขาจะมารอพุงนี้ ก็คงไม่ทัน เพราะเธอต้องเดินทางไปต่างจังหวัดเนื่องจากณิลลามีถ่ายละคร

“ขอใบ้วันจันทร์”

เมื่อเห็นชายหนุ่มยิ้มอย่างดีใจ วันจันทร์ก็รู้สึกผิดขึ้นมาทันทีใจหนึ่งก็สงสาร แต่อีกใจก็นึกถึงตอนที่เขาแกล้งเธอตอนที่ขับรถมาส่ง แต่ในที่สุดฝ่ายมารในใจก็ชนะฝ่ายดี เพราะยังไงเรื่องนี้ก็ไม่เกี่ยวอะไรกับเธออยู่แล้ว แค่มิโยนเพิ่มนี้ลงถึงขยะก็ดีเท่าไรแล้ว

เช้าวันนี้เป็นวันที่อนาคินไม่อยากตื่นมากที่สุด เห็นน้องชายลุกขึ้นมาสวมผ้ากันเปื้อนเข้าครัวทำอาหารแล้วก็อดที่จะเบือนหน้าหนีไม่ได้ ผิดกับภริยาที่อารมณ์ดีแต่เช้า ถึงได้พยายามทำอะไรสักอย่างที่พอจะกินได้เพื่อเอาใจพี่ชาย

“มีเรื่องดีๆ เกิดขึ้นหรือไง ถึงลุกขึ้นมาแต่เช้า” พี่ชายนั่งเก้าอี้วางอยู่ที่โต๊ะอาหารและถามขึ้น ในขณะที่อีกฝ่ายยอมยิ้มแทนคำตอบก่อนจะยกบางอย่างมาวางบนโต๊ะ

อนาคินมองอาหารตรงหน้าด้วยความรู้สึกแปลกประหลาด ดูจากรูปลักษณ์ภายนอกแล้วน่าจะเป็นอาหารไทย แต่เขาไม่แน่ใจว่า

เป็นของภาคไหน ของเหลวสี่เหล็องๆ ข้างบนมีพริกสีแดงเหมือนจะโรยไว้เพื่อตกแต่ง แต่กลับใหญ่เกินจนลุดเข้าไปในของเหลวนั้นเกือบครึ่ง

“นี่อะไร” เขาถามเจ้าของผลงานด้วยความล้งเล

“ออมเล็ต” อีกฝ่ายตอบยิ้มๆ

สรุปว่าไม่ใช่อาหารไทย...คนถามส่ายหน้าก่อนจะหยิบช้อนที่ปักมาด้วยเขี่ยดูด้านใน พบว่ามีหมูสับกับแครีรอตและหัวหอมใหญ่ชิ้นปั้งอยู่ด้านในด้วย

“แล้วนี่ล่ะ” เขาถามอีก

“ออมเล็ตยัดไส้” เจ้าของผลงานยังคงยิ้มเหมือนเดิม

ไม่ใช่แล้ว!...อนาคินวางช้อนลงกระแทกกับจานเสียงดัง ก่อนจะทำท่าจะลุกออกไป

“พี่คิน ไม่กินหรือไง” อีกฝ่ายดึงแขนพี่ชายที่พยายามจะหนีเอาไว้ เขาตั้งใจตื่นขึ้นมาทำอาหารรสเลิศนี้ให้อนาคินโดยเฉพาะ แต่นอกจากพี่ชายจะไม่ซาบซึ้งแล้วยังทำท่าจะไม่กินอีก

“ตอนบ่ายพี่ต้องทำงาน เข้าโรงพยาบาลไม่ได้”

“โอ้...พี่คิน ผมตั้งใจทำแค่ไหนรู้ไหม”

“อยากได้อะไร” อนาคินถามเข้าประเด็น คนอย่างกวีรินทร์ไม่มีทางที่จะทำอะไรแบบนี้โดยไม่หวังผลตอบแทน โต้ด้วยก้นมายี่สิบกว่าปี แค่มองตาเขาก็เข้าใจแล้วว่าต้องมีบางเรื่องที่จะขอแน่

“พี่อย่าบอกพ่อกับแม่นะ เรื่องที่ผมอยากเป็นเซเลบอะ” กวีรินทร์พูดขึ้นมาเหมือนเด็กน้อยที่กำลังทำความผิดแล้วพยายามที่จะปกปิดความผิดนั้น

แต่อนาคินก็พอจะเดาได้ตั้งแต่แรกอยู่แล้ว และเขาก็รู้ด้วยว่าทำไมน้องชายถึงไม่อยากให้พ่อแม่ของพวกเขารู้

“นี่เอาจริงใช่ไหม เรื่องจะเข้าวงการเนี่ย” เขาถามย้ำอีกครั้ง

“จริงสิพี่คิน ผมพูดขนาดนี้แล้วทำไมพี่ยังไม่เชื่อ”

“ก็นายชอบทำอะไรไม่นานแล้วก็ทิ้ง อีกอย่างทำไมอยู่ๆ ถึงอยาก
เป็นขึ้นมา เมื่อก่อนไม่เห็นสนใจ”

คราวนี้นอนาคินนั่งลงบนเก้าอี้เหมือนเดิม แล้วเท้าคางเงยหน้า
มองน้องชายที่ตอนนี้กำลังขมวดคิ้วเพราะคิดหาเหตุผลอยู่

“ผมแค่อยากเป็นเหมือนพีคิน พีคินก็รู้ว่าพีเหมือนไอศอลของ
ผมมาแต่ไหนแต่ไร”

คำพูดของน้องชายนั้นนอนาคินพอจะเข้าใจ แต่ไฉ่เรื่องที่ยากจะ
เป็นดาราเพราะว่าแค่อยากเป็นเหมือนเขานั้นมันก็ดูจะเกินไปหน่อย
ไม่มีอะไรรับประกันได้ว่าหลังจากนี้กวินทร์จะไม่เปลี่ยนใจอีก

“พีจะไม่บอกพ่อกับแม่ แต่ยังไงท่านก็ต้องรู้ที่หลังอยู่ดี จนกว่า
จะถึงเวลานั้นก็ลองคิดไปเรื่อยๆ ว่าใช้สิ่งที่ยากทำหรือเปล่า” นอนาคิน
พูดด้วยรอยยิ้ม อย่างน้อยกวินทร์ก็ยังมีควมกล้ามากกว่าเขา อยาก
จะทำอะไรก็ประกาศออกมาตรงๆ ว่าจะทำ

“ชอบคุณนะพีคิน ผมรักพีคินที่สุดเลย” ชายหนุ่มพยายามจะ
สวมกอดพี่ชาย แต่ถูกอีกฝ่ายผลักออกเสียก่อน เขาก็รู้อยู่หรอกว่า
นอนาคินไม่ชอบให้ใครแตะตัว เป็นอย่างนี้มาตั้งแต่เด็ก แม้แต่แม่แท้ๆ
พยายามจะกอดพี่ชายของเขายังถอยหนี เมื่อก่อนเขายังเคยคิดว่า
บางทีนอนาคินอาจมีรอยแผลหรือตำหนินาเกลียดอะไรสักอย่างที่ตัว
หรือเปล่า แต่พี่ชายเขาก็ถอดเสื้อถ่ายแบบออกจะบ่อย ก็ไม่เห็นมีอะไร
ผิดปกติ พฤติกรรมแปลกๆ แบบนี้ยังเป็นปริศนาว่าเกิดจากสาเหตุอะไร
จนถึงทุกวันนี้

แล้วอย่างนี้ชาติไหนจะมีแฟนกับเขาสักทีหนอ พี่ชายเขา...

“แล้วเรื่องพีหนิง...” นอนาคินพยายามเอ่ยถึงผู้จัดการส่วนตัว
ของเขา ซึ่งก่อนหน้านี้นี้เขาสั่งห้ามช่วยน้องชายไม่ว่ายังไงก็ตาม แต่
ตอนนี้หลังจากคุยกันแล้วบางทีเขาอาจจะช่วยให้น้ำฟ้าหางานโฆษณา
เล็กๆ น้อยๆ ให้กวินทร์ก่อน โดยยังยืนยันความตั้งใจเดิมคือจะไม่บอก

เรื่องที่ว่าเขากับภกวิรินทร์เป็นพี่น้องกันให้ใครรู้

“ไม่ต้องแล้วพี่ติน ผมตัดสินใจแล้วว่าช่วยเหลือตัวเอง ยืนบน
ลำแข้งของตัวเอง ผมจะต้องไปถึงจุดหมายโดยที่ไม่ใช้ทางลัดให้ได้”

ชายหนุ่มมองเพดานอย่างมุ่งมั่น เขาเองก็เชื่อว่าหน้าตาซีริว
ซีเหว่ ตรงกันข้ามกลับหล่อเหลาไม่แพ้พี่ชายเลยด้วยซ้ำ ไม่มีเหตุผลที่
เขาจะต้องใช้ตัวช่วย ในเมื่อมีใบหน้าช่วยอยู่แล้ว

“ไอ้ย เกลือนถนน” สมพงษ์โยนแฟ้มของวันจันทร์ลงบน
โต๊ะอย่างไม่ไยดี อันที่จริงคนในรูปก็หน้าตาจัดได้ว่าพรีเมียมอยู่หรอก
แต่ข้อความมอวดอ้างสรรพคุณตนเองนั้นทำให้รู้สึกตกตาดแทนที่จะเป็น
ของแบรนด์

“แต่เขาก็หล่ออยู่นะพี่หนู” วันจันทร์หยิบแฟ้มนั้นขึ้นมาดูก็พบว่า
รูปที่ส่งมานั้นสมควรแก่การที่สมพงษ์จะโยนทิ้งเป็นอย่างมาก คน
หน้าตาดีที่ไม่รู้มุกกลิ้งและกาลเทศะนี่ยิ่งงี้ก็จบไม่สวย หากเธอเป็น
คนที่หน้าตาดีแบบเขาคงไม่เลือกสวมเสื้อผ้าสีฉูดฉาดและเครื่องประดับ
เต็มขนาดนี้

“ไอ้...ตาย คิดว่าตัวเองเป็นจีดีหรือไงเนี่ย” แม้แต่หญิงสาวเอง
ก็ทนไม่ได้ ต้องโยนแฟ้มนั้นไปให้ไกลตัว

“ไปหามาจากไหนเนี่ยวันจันทร์ พี่แยกไม่ออกเลยว่าคนหรือไก่”
สมพงษ์ส่ายหน้า

“ตัวจริงเขาหล่อกว่านี้นะ” หญิงสาวว่าไปตามที่เห็น

“นี่เขาจ้างเธอมาหรือว่าเป็นกิ๊กกันล่ะเนี่ย”

“เปล่าอะ หนูแค่คิดว่าพี่หนูน่าจะกำลังหาดาวรุ่งดวงใหม่อยู่
เพราะหลังจากเบนออกไปเรียนต่อเมืองนอกพี่ก็ไม่ได้ปั้นดาราผู้ชาย
มาพักใหญ่ๆ แล้วไม่ใช่หรอ”

“แล้วพ่อชนไก่เนี่ยอยู่ที่ไหนล่ะ ลองถ่ายรูปตอนสภาพดีๆ มาให้พี่

เหนื่อยแล้วกัน ค่อยพิจารณาอีกที” สมพงษ์ว่าก่อนจะอำปากหาหาได้สนใจเรื่องของวันจันทร์มากมายนัก “งั้นพี่กลับไปก่อนนะ ผাগเดือนลืซต์ด้วยว่าให้ไปก่อนเที่ยงคืนนะ เดี่ยวจะไมทัน”

วันจันทร์พยกหน้ารับทราบ หลังจากสมพงษ์กลับไปแล้วเธอก็ไปมาสักหน้าให้ณลิสสา และกลับมาเก็บแฟ้มของกวีนิพนธ์ที่วางอยู่บนโต๊ะ นอกจากรูปแล้วยังมีประวัติพอสังเขป หญิงสาวอดที่จะนั่งอ่านไม่ได้ ถึงแม้จะรู้ว่ามันค่อนข้างเสียมารยาทเพราะเขาไม่ได้ตั้งใจจะให้เป็นคนดู แต่ในเมื่อคนที่ต้องดูเขาไม่ดู เธอก็จะเสียสละเวลาอ่านให้แล้วกัน

“กวีนิพนธ์ ธวัตรกุล ชื่อเล่น สกาย เกิดวันที่หกมีนาคม งานอดิเรกดูหนัง ฟังโอเปร่า มีพี่น้องหนึ่งคน บอกชื่อไม่ได้ เป็นความลับ...” พออ่านถึงตรงนี้วันจันทร์ก็นึกถึงวันที่เธอนัดเจอเพื่อนที่ร้านอาหาร ตอนนั้นเธอเห็นกวีนิพนธ์มากับดาราดังที่ชื่ออนาคิน ถ้าจำไม่ผิด...หญิงสาวเบิกตากว้าง ก่อนจะลนลานหยิบโทรศัพท์มือถือของตนขึ้นมาค้นหาชื่อดาราคณนั้นอย่างเร่งด่วน

“อนาคิน ธวัตรกุล” คราวนี้คือเธอผูกกันเป็นปม ทำไมน้องชายของดาราชื่อดังอย่างอนาคินต้องมาทำตัวอนาถาหาคนดันแบบนี่ด้วยล่ะ ในเมื่อพี่ชายดังขนาดนั้น หญิงสาวคิดไม่ตก มองเบอร์โทรศัพท์ที่เขาบอกเอาไว้ในเอกสารแล้วกดโทร. ออก

เขารับสายภายในเวลาไม่ถึงสามวินาที...

“เบอร์กายไซ้ใหม่ นี่วันจันทร์นะ” เธอกรอกเสียงลงไปก่อน

“ไซ้ เบอร์เราเอง เป็นยังไงบ้างวันจันทร์” อีกฝ่ายตอบกลับน้ำเสียงกระตือรือร้น ความจริงไม่คิดว่าจะมีคนโทร. มาเร็วขนาดนี้แต่ก็อีกนั่นแหละ คงเป็นเพราะอานุกาภาพความหล่อของเขาที่ทำให้ผู้จัดการดารารายอย่างสมพงษ์รีบคว้าเอาไว้

“พี่หนูเขาบอกว่าให้ถ่ายรูปมาให้เขาดูใหม่”

“ทำไมล่ะ รูปที่ส่งไปใช้ไม่ได้เหรอ” ปลายสายถาม

หญิงสาวถอนหายใจเฮือกใหญ่ คิดอย่างหนักว่าควรจะบอกเขาว่าอะไรดีถึงจะไม่ทำให้อีกฝ่ายสะเทือนใจมากเกินไป เห็นแก่ความตั้งใจของเขา เธอจะลองช่วยให้ถึงที่สุดก็แล้วกัน

“ก็ใช้ได้ แต่เขาอยากได้แบบธรรมชาติด้วย เสื้อผ้าแบบธรรมดาเรียบหรูหน่อยนะ”

“ก็ได้ ฉันเดียวเราส่งให้ใหม่ พรุ่งนี้วันจันทร์ว่างไหม”

“ต้องไปต่างจังหวัดนะ” หญิงสาวตอบ

“กลับวันไหน”

“น่าจะมะรีน” บทสนทนาของทั้งสองฝ่ายสิ้นไหลอย่างน่าประหลาด ปกติวันจันทร์แทบไม่ได้คุยกับผู้ชายเลย ยกเว้นกฤษฎีที่คงจะไม่ต้องนับรวม หญิงสาวเรียนอนุบาล ประถม มัธยม ในโรงเรียนหญิงล้วน พอเข้ามหาวิทยาลัยก็คบแต่กับเพื่อนผู้หญิง เพื่อนผู้ชายนั้นตลอดสี่ปีก็คุยด้วยนับคนได้ ซึ่งส่วนใหญ่ก็เป็นแค่คำทักทายทั่วไป แม้วันจันทร์จะไม่ใช้คนช้อาย แต่ก็ไม่ได้เป็นคนที่น่าสนใจกับเพื่อนต่างเพศ

แต่เวลาคุยกับกวีรินทร์เธอรู้สึกเหมือนว่ารู้จักกันมานานปี หรืออาจจะเป็นเพราะบทสนทนาที่เธอเปิดมาทำให้เธอลดความอึดอัดลงไปได้บ้าง

“ถ้าอย่างนั้นวันจันทร์นอนเถอะ เจอกันวันมะรีนที่หน้าคอนโดเหมือนเดิมนะ” เขาวางก่อนจะวางสายไปเสียดื้อๆ ท่าทางก็ไม่ได้ดูโรจจิตอย่างที่เธอคิดเอาไว้ในตอนแรก แต่ก็ไม่เหมือนคนปกติมากนัก

3

กาย

“ฟิลิซทำไมถึงไม่รับเล่นละครเรื่องนั้นล่ะ” วันจันทร์ถามขึ้นขณะที่นั่งอยู่บนรถตู้จากต่างจังหวัด ถ่ายละครเรื่องเดิมยังไม่ทันจบก็มีบทใหม่ส่งมาให้พี่สาวของเธออ่านอีกแล้ว แต่เพียงแค่อ่านผ่านๆ ฌลิสาก็ถามว่าใครเล่นเป็นพระเอก พอรู้ชื่อหญิงสาวก็ปฏิเสธละครเรื่องนั้นทันทีโดยไม่สนใจเนื้อเรื่องหรือผู้กำกับเลย

“ฉันไม่มีเวลาวางมานั่งดันพวกโนเนมหรอก” ฌลิสาทุกู้ขึ้นขณะที่กำลังนอนเอนหลังอยู่ในรถ

“ถ้าอย่างนั้นปีนี้พี่จะไม่เล่นละครแล้วหรือ”

“เล่น” อีกฝ่ายว่า

“อ้าว!”

“ฉันรอเรื่องที่อนาคินเล่นติดต่อมาอยู่”

คำตอบตรงๆ ของฌลิสาก็ทำให้น้องสาวค่อนข้างแปลกใจ ปกติพี่สาวของเธอไม่ค่อยจริงจังกับเรื่องเลือกพระเอกมากเท่าไร แต่คราวนี้กลับเอ่ยออกมาอย่างเจาะจงว่าจะต้องเป็นอนาคิน

“ตอนนี้เขาดังมากไซ้ใหม่ฟิลิซ”

“ไซ้ นี่แกไปอยู่ไหนมาเนี่ยวันจันทร์ ออกจากครัวบ้างนะ จะได้ทันโลก” ฌลิสาบ่นขึ้นมาอย่างหงุดหงิด ความจริงเธอไม่ต้องหงุดหงิด

ก็ได้ แต่พอเป็นเรื่องของอนาคินก็อดที่จะพาลไม่ได้ หากจะให้หนีก็ย้อนกลับไปเรื่องนี้ก็คงยาวลึบหน้ากระดาษแน่

เธอเจอกับอนาคินตอนที่เขาเล่นละครเรื่องแรก ตอนนั้นเธอเข้าวงการมาได้พักหนึ่งแล้ว แต่ก็ยังไม่เป็นที่รู้จักมากนัก ตอนนั้นเธอได้เล่นเป็นนางเอกเรื่องแรกจึงค่อนข้างจริงจังและพยายามกับงานมาก ซ้อมหนักเพราะกลัวว่ามันจะออกมาไม่ดี เมื่อถึงเวลาถ่ายจริงนักแสดงหลายคนที่ย้ายกับเธอต่างก็ทำผิดพลาด จำบทไม่ได้ ทำให้งานล่าช้า ดังนั้นเธอจึงเข้าไปคุยกับนักแสดงที่ต้องเข้าฉากกับตน

‘พี่มคะ บทมีอยู่แค่ไม่กี่ประโยค ช่วยทำให้มันดีหน่อยได้ไหมคะ ลิขรั้คะว่าพี่เหนื่อย แต่ที่ทีมงานทุกคนเขาก็เหนื่อยเหมือนกัน’ พูดแค่ประโยคเดียว แต่เธอกลับถูกเกลียดไปตั้งแต่นักแสดง แม่บ้าน ยันช่างไฟ ทุกคนต่างนินทาเธอลับหลัง ตัวเธอก็รู้มาตลอดว่านิสัยตรงไปตรงมาของตัวเองคงจะหาคนเข้าใจยาก แล้วก็ไม่อยากจะให้ใครเข้าใจด้วย

จนกระทั่งวันหนึ่ง...

‘รู้ไหมครับว่าพูดจาไม่ดีเกี่ยวกับคนอื่นแบบนั้นมันแสดงถึงวุฒิภาวะที่ไม่สมบูรณ์ วันนี้เป็นคนนี้ พรุ่งนี้อาจจะเปลี่ยนคน วันต่อไปอาจจะกลายเป็นคนโกธสัตว์ก็ได้’

เป็นคำพูดของผู้ชายคนนั้น... ‘อนาคิน’ ที่เธอแอบไปได้ยินโดยบังเอิญตอนที่เขาพูดกับพวกที่จับกลุ่มนินทาเธอ ก่อนหน้านั้นเธอแทบมองไม่เห็นเขาด้วยซ้ำ นักแสดงหน้าใหม่ที่รับบทไม่เด่นเท่าไร แต่หลังจากเรื่องนั้นเขาก็ดังเป็นพลุแตก กลายเป็นขโมยซีนพระเอกไปทั้งเรื่อง จนคนดูต่างเชียร์ให้นางเอกคู่กับน้องชายของพระเอกแทน

แต่เหนือสิ่งอื่นใด หลังจากวันนั้นเธอก็เข้าใจว่าเขาคงชอบเธออยู่ไม่น้อยถึงได้ออกโรงพูดปกป้องขนาดนั้น คนอย่างณลิสมาถึงขั้นโทรไปหาผู้ชายก่อนเพราะคิดว่าเขามีใจ แต่กลับหน้าแตกเพราะคำว่า

‘ณลิสซาหรือ ไครครับ’

หลังจากนั้นเธอก็ไม่กล้าโทร. ไปอีกเลย และงานนั้นก็เป็
งานแรกและงานสุดท้ายที่ได้เจอกับเขาตัวเป็นๆ เดิมที่เธอเองก็คิดว่า
ตัวเองคงเลิกสนใจไปเอง แต่หลังจากนั้นเธอก็ตามดูผลงานของเขาใน
อินเทอร์เน็ตเหมือนคนบ้า ถึงขนาดสมัครสมาชิกในเว็บแฟนไซต์ของ
ชายหนุ่มเพื่อติดตามความเคลื่อนไหว ในตอนนั้นเองที่เธอตระหนัก
ได้ว่าตัวเองมีความรักเข้าซะแล้ว แต่ที่แย่คือดันไปชอบคนที่แม่แต่ชื่อ
ของเธอก็ยังจำไม่ได้

น้ำฟ้านั่งอ่านสคริปต์ในมือให้อนาคินที่กำลังใจจดใจจ่อ

กับเจ้าแมวสกอตติชโพลด์ตัวโปรดบนดักฟัง แต่ก็ไม่มีสิ่งที่จะยื่นมือไป
ทำสัญลักษณ์บนกระดาษว่าประโยคไหนเป็นคำพูดของใคร เวลาอ่าน
บทอนาคินจะจำคำพูดของตัวละครทั้งหมดเพื่อตีความเหตุการณ์และ
สถานการณ์ เขาจะซ้อมกับน้ำฟ้าก่อนตั้งแต่ได้รับบทมา จากนั้นก็ซ้อม
คนเดียว พอถึงเวลาถ่ายจริงก็จะไปซ้อมอีกทีก่อนถ่ายกับนักแสดง
คนอื่น หากใครเคยทำงานกับเขามักจะชมอยู่เสมอว่าชายหนุ่มนั้น
เกิดมาเพื่อเป็นนักแสดง ทั้งที่เจ้าตัวไม่เคยคิดแบบนั้นเลย

“ซิลล่า หลับแล้วหรือ” อนาคินมองเจ้าแมวตัวอ้วนในอ้อมแขน
ของตน ซิลล่าเป็นแมวที่เขาเก็บมาเลี้ยงตอนอยู่ที่อเมริกา หลังจาก
เรียนจบกลับมาก็ตั้งใจว่าจะให้เพื่อนที่นั่นช่วยเลี้ยงต่อ แต่พอกลับมา
ได้แค่สัปดาห์เดียวเจ้าซิลล่าก็พึ่งบ้านจนเจ้าของบ้านทนไม่ไหวต้องโทร.
เรียกเขาให้บินกลับไปรับเจ้าแมวอ้วนมา

คำว่าซิลล่าที่ใช้ตั้งชื่อนั้นก็ไม่ได้มาจากไหน แต่มาจาก ‘สกอต-
ซิลลา’ นั่นเอง ส่วนเหตุผลคงไม่ต้องบอก หลังจากที่พึ่งบ้านของคน
ได้แล้วก็บงบอกได้ดีว่ามันเป็นแมวขี้โมโหขนาดไหน

“จะแต่งงานกับมันเลยไหมล่ะ พี่จะได้ແถลงข่าว” น้ำฟ้าพูด

ติดตลก หากใครเห็นอาการของดาราหนุ่มแล้วก็คงคิดเหมือนเธอ
อนาคินไม่เคยมีข่าวเรื่องผู้หญิง เทียวคลับ หรือปาร์ตี้อะไรเลย จน
แม้แต่เธอเองก็สงสัยว่าบางที่เขาอาจจะเป็นเกย์ก็ได้ แต่ถ้าเป็นเกย์
อย่างน้อยก็ควรออกนอกบ้านไปหาผู้ชายสิ ยังไงก็ผิดวิสัยอยู่ดี

“ผมเป็นคนนะครับ จะให้แต่งงานกับแมวได้ยังไง” อนาคิน
หัวเราะเบาๆ

“ออกไปเที่ยวข้างนอกบ้างก็ได้นะคิน อยู่แต่ในบ้านกับแมวน่าเบื่อออก” น้ำฟ้าว่า ผู้จัดการคนอื่นเขาอาจจะห่วงเรื่องที่เด็กของตนเองออกไปสร้างปัญหาแล้วเป็นข่าว แต่สำหรับอนาคินเธออยากให้มีเรื่องแบบนี้บ้าง อย่างน้อยก็ให้คนอื่นเห็นว่าเขาเป็นมนุษย์ผู้ชายธรรมดาคนหนึ่ง เพราะยังไงถึงออกไปข้างนอกเธอก็เชื่อว่าอนาคินไม่มีทางสร้างปัญหาอย่างแน่นอน ถ้าเป็นกวีนิพนธ์ก็ว่าไปอย่าง

“อยู่บ้านก็สบายดีนี่ครับ ถ้าออกไปข้างนอกผมคงกลับเข้าบ้านยากนะ” ชายหนุ่มว่า

ส่วนอีกฝ่ายก็ถอนหายใจเมื่อคำพูดของตนเองไม่มีผลอะไรต่อเขาเลย แต่เธอก็เข้าใจดีเพราะไม่ใช่ว่าเขาออกไปแล้วจะติดลมจนไม่ยอมกลับบ้าน แต่เป็นเพราะว่าเหล่าแฟนคลับด้านนอกต่างหากที่มาขอถ่ายรูปขอลายเซ็นกันจนวุ่นวาย

มีครั้งหนึ่งที่ชายหนุ่มออกจากบ้านไปตอนสาย กลับมาอีกทีก็เกือบสองทุ่มโดยที่ไม่ได้ไปทำอะไรเลยนอกจากเจอแฟนคลับขอถ่ายรูปด้วย ทั้งๆ ที่เป็นเวลาส่วนตัว แต่อนาคินก็ไม่อยากปฏิเสธทุกคนเพราะรู้ว่าตนเองเป็นที่ชื่นชอบจึงไม่อยากทำลายภาพลักษณ์นั้น

“ก็เราเล่นแต่งตัวแบบนั้น ใครเขาก็จำได้สิ”

“ผมว่าแต่งตัวปกติผมยังมีทางรอดมากกว่าแต่งตัวแบบเจ้ากายนั่นนะครับ”

เขาสายหน้าแล้วอมยิ้มเมื่อนึกถึงกวีนิพนธ์ที่ชอบสวมแว่นดำกับ

เสื้อแจ็กเกตหนาๆ ทำท่าทางมีพิรุณ ซึ่งช่วยเขาได้เยอะเวลาไปไหนมาไหนด้วยกัน เพราะทุกคนจะพากันมองไปที่น้องชายของเขามากกว่า

“เฮอะ เจ้านั้นเลิกพูดเถอะ ว่าแต่ละครเรื่องใหม่ที่พี่เอกส่งบทมาให้เนี่ย เขาบอกว่าอยากให้เราเล่นคู่กับน้องลิซ คิดว่าไง” น้ำฟ้าเปลี่ยนเป็นพูดเรื่องงาน ถึงจะรู้อยู่แล้วว่าอนาคตคงไม่มีปัญหาอะไรถ้าบทที่ส่งมาน่าสนใจ แต่หากชายหนุ่มมารับเล่นละครเรื่องนี้ก็หมายความว่าฉีกกฎที่ตัวเองอยากจะรับงานละครแค่ปีละเรื่องเพราะต้องการเวลาสำหรับเรียนปริญญาโท

“ผมอ่านบทแล้วน่าสนใจดีนะครับ แต่ว่าผมคงไม่มีเวลาถ้าเขาจะเปิดกล้องในปีนี้” เขาว่า

น้ำฟ้าถอนหายใจอย่างจวนใจ เธอคิดเอาไว้อยู่แล้วว่าจะต้องได้ยืนแบบนี้ หนึ่งปีกับละครหนึ่งเรื่อง โฆษณาอีกสามสี่ชิ้น หนังสือปีละเรื่อง ส่วนเวลาที่เหลือเขาใช้ไปกับการเรียน อยู่บ้านและเล่นกับแมว หากจะมีผู้หญิงคนไหนแย่งเวลาเหล่านี้ไปจากอนาคตได้ เธอก็ขอนับถือเป็นอย่างมาก

“โอเค พี่จะบอกเขาตามนี้” อีกฝ่ายยอมรับโดยดี เพราะรู้ว่าอ้างอะไรไปก็ไม่มีความหมาย อนาคินเป็นคนพูดคำไหนคำนั้น

“อ้อ พี่หนึ่ง เรื่องกายนะ ถ้าเขามาขอให้ช่วย รบกวณพีลองหาโฆษณาหรืองานสั้นๆ ให้เขาหน่อยนะครับ” ชายหนุ่มพูดขึ้น

“อ้าว ไหนว่าไม่อยากให้น้องทำไง” อีกฝ่ายถามกลับด้วยความแปลกใจ

“ผมคิดดูแล้ว ถ้าให้เขาลองทำ เขาจะได้อยู่ที่มันไม่ง่าย”

“ก็ได้ พี่จะลองหาให้”

“ขอบคุณนะครับพี่หนึ่ง” อนาคินว่าก่อนจะหันไปเล่นกับเจ้าชิลล่าต่อ

วันจันทร์กลับมาที่คอนโดอีกที่ตอนเย็น หลังกลับมาจากต่างจังหวัดก็แยกกับพี่สาวเพื่อแวะไปดูร้านที่เพิ่งเริ่มตกแต่งซึ่งพบว่าเป็นที่น่าพอใจมาก ในเมื่อได้โอกาสหญิงสาวจึงอยู่ซิมซับบรรยากาศการเป็นเจ้าของร้านก่อนสักชั่วโมงสองชั่วโมง ก่อนจะกลับไปเป็นชนชั้นแรงงานให้ณลิสลาเหมือนเดิม

เสียงโทรศัพท์ของเธอดังขึ้น เจ้าตัวถอนหายใจเอื้อมใหญ่เพราะคิดว่าเจ้านายใหญ่ของเธอโทร. มาตามเสียแล้ว แต่พอดูเบอร์ที่หน้าจอก็ต้องแปลกใจก่อนจะกดรับ

“วันจันทร์ เธออยู่ไหน เรารอที่หน้าคอนโดตั้งแต่เช้าแล้วนะ” เสียงของเขาดังจนหูเธอแทบแตก พอนึกได้ว่าตนเองนัดเขาไว้วันนี้ก็ตกใจ ตั้งแต่กลับมาถึงกรุงเทพฯ เธอก็ลืมไปเลย

“ไปเดี๋ยวนี้แหละ ขอโทษด้วยนะ” หญิงสาวรีบวางสายทันที พลางนึกว่าทำไมเธอจะต้องมาขอโทษเรื่องนี้ด้วย ในเมื่อตอนนี้เธอกำลังพยายามช่วยเขาอยู่ไม่ใช่หรือไง

กวินทร์ยื่นรอจนเมื่อยขาไปหมด ครั้นจะถอดใจกลับตอนนี้ ก็กลัวว่าหญิงสาวจะมาแล้วไม่เจอเขา ตั้งแต่เกิดมาเขาไม่เคยต้องมายืนรอผู้หญิงที่ไหนนานขนาดนี้มาก่อน ถ้าไม่ติดว่ายังมีประโยชน์ปานนี้เขาคงวิ่งแตกไปนานแล้ว ชายหนุ่มยกมือขึ้นดูนาฬิกาข้อมือเป็นครั้งที่สามสิบแล้วตั้งแต่โทร. ไปบอกเจ้าหล่อน ในขณะที่กำลังจะดูนาฬิกาครอบที่สามสิบเอ็ดคนร่างบางก็วิ่งหน้าตาตื่นเข้ามาเสียก่อน

นี่ไม่ใช่เรื่องของเธอ แต่ทำไมต้องวิ่งสุดชีวิตขนาดนี้ด้วย...วันจันทร์เองก็ไม่ค่อยเข้าใจตัวเอง รู้แต่ว่าไม่ชอบทำให้คนอื่นรอ ไม่ว่าเรื่องนั้นมันจะเล็กน้อยแค่ไหนก็ตาม

“โห วันจันทร์ อย่าบอกนะว่าเธอวิ่งมาตั้งแต่ตรงไฟแดงนั่น” ชายหนุ่มถามพลางมองการจราจรติดขัดที่ถนนด้านข้าง ตอนแรกเขา

ก็ว่าจะเหน็บแนมเธอสักหน่อย แต่เห็นสภาพของหญิงสาวตอนนี้แล้ว
เขาก็กลับพูดไม่ออก

“โทษที ลืมไปเลย” หญิงสาวเอามือสองข้างทำกับหัวเข่าแล้ว
ค่อยๆ ย่อตัวลงนั่งอย่างเหน็ดเหนื่อย

“ไม่เป็นไร เราขอโทษนะที่เร่ง”

“เอารูปมาหรือเปล่า”

“อืม” เขายื่นซองรูปให้เธอทันที

ทันทีที่วันจันทร์เปิดออกดูก็ต๋องกุ่มขมับ เพราะรูปชุดเรียบหรู
ดูมีสไตล์ที่ขอเขาไปนั้นต่างจากที่เธอคิดเอาไว้เยอะ โดยเฉพาะลุทที่
ติดเกล็ดเพชรฟรุ้งฟริ้งวาววับสะท้อนแสง

“นี่สูทวาเลนติโนเลยนะ” ชายหนุ่มนำเสนอตนเอง

“เออ...เอารถมาไหม”

“เอามา ทำไมเหรอ”

เมื่อได้ยินแบบนี้หญิงสาวก็ไม่พูดพร่ำทำเพลง ลากตัวเขาไปที่
รถแล้วสั่งให้ขับไปห้างสรรพสินค้าที่ใกล้ที่สุด เมื่อถึงก็ลากเขาเข้าร้าน
เสื้อผ้าหาทุกอย่างให้ตั้งแต่สี่ระชะจดปลายเท้า ถึงแม้ว่าของที่เธอเลือก
ให้จะเป็นเสื้อผ้าธรรมดาที่สีไม่ฉูดฉาดนัก แต่กลับเข้ากับชายหนุ่มอย่าง
ประหลาด หลังจากส่องกระจกอยู่นานก็พบว่าตอนนี้เขาคลายๆ
กับอนาคินเวอร์ซันตัวร้ายอยู่เหมือนกัน

“ปลดกระดุมเสื้อออกหน่อย โอเค แบบนี้แหละ” วันจันทร์สั่ง
ก่อนจะหยิบโทรศัพท์มือถือของเธอขึ้นมาถ่ายรูปเขาเอาไว้ ภาพลักษณะ
ที่เหมาะสมกับเขาคือผู้ชายร่าเริง ขี้เล่น และดูเจ้าชู้หน่อยๆ เธอมั่นใจว่า
สมพงษ์เห็นแล้วจะต้องพร้อมดินชายหนุ่มแน่นอน

“เรียบไปหรือเปล่าวันจันทร์” เขาพูดขณะที่พยายามติดกระดุม
แขนเสื้อเข็ต

“แต่นายบอกว่าหน้าตานายดีอยู่แล้วนี่ ไม่เห็นต้องแต่งเยอะ

เลย” หญิงสาวว่า

“เออใช่ จริงของเธอ แล้วนี่จะเอากลับไปให้พี่หมูดูเลยหรือเปล่า”
“คงพรั่งนี้ เขาน่าจะมารับพี่ลิซไปงานเลี้ยงการกุศลของช่องนะ”

อีกคนตอบ

“ถ้าฉันกินข้าวกันก่อนนะ เราเลี้ยงเอง” เขาเอ่ยปากชวน
ในขณะที่อีกฝ่ายเฝ้าปากแน่น เรื่องเลี้ยงมันก็แน่นอนอยู่แล้ว
ว่าต้องเป็นอย่างนั้น

กวีรินทร์พาหญิงสาวมากินข้าวที่ร้านอาหารญี่ปุ่นซึ่งอยู่ใน
ห้างสรรพสินค้าเดียวกัน หลังจากให้หญิงสาวสั่งอาหารได้เต็มที่ เขาก็
ไม่คิดว่าผู้หญิงตัวเล็กนิดเดียวอย่างวันจันทร์จะกินเยอะขนาดนี้
“ไม่กลัวอ้วนหรือ”

หญิงสาวส่ายหน้า

“เล่าเรื่องตัวเองให้ฟังหน่อยสิ” กวีรินทร์ถามขึ้นมาอย่างอยากรู้
อยากรู้เห็น

ส่วนอีกฝ่ายที่กำลังง่วนอยู่กับการกินก็ต้องหยุดกะทันหันเพราะ
คำถามของเขา “เรื่องของเราเนี่ยนะ”

“ใช่ แบบว่าเป็นผู้จัดการให้คุณลิซได้ยังไง อะไรแบบนี้”

“ก็ปกติ เราเป็นน้องสาวของพี่ลิซนี่นา เขาก็เลยทำงานกับเรา
สะดวกใจมั้ง” หญิงสาวอธิบาย

ส่วนอีกคนเมื่อได้ยินแล้วก็ตกใจ ผู้หญิงที่นั่งกินไม่หยุดอยู่ตรงหน้า
เขาคือน้องสาวของดาราดังอย่างณลิสา

“น้องสาวแบบพ่อแม่เดียวกันเลยอะนะ” คนพูดเบิกตากว้าง

“อืม ก็เหมือนนายกับคุณอนาคินนั่นแหละ”

คราวนี้กวีรินทร์ชะงัก เพราะจำได้ว่าไม่ได้เขียนลงไปในเรื่องว่า
เป็นพี่น้องท้องเดียวกับอนาคินสักหน่อย ทำไมวันจันทร์ถึงรู้เรื่องนี้ได้

“เธอรู้ได้ยังไง เราไม่ได้เขียนลงไปประวัตินะ”

“ก็นายเขียนมีพิรุณขนาดนั้น อีกร้อยนามสกุลเดียวกันแค่นี้ ก็เดาได้แล้ว” หญิงสาวว่า

ชายหนุ่มมกลอกตาพลงคิดว่าเรื่องนี้อาจจะเป็นเพราะวันจันทร์ ฉลาดหรือไม่ก็เป็นเขาที่โง่เอง นั่นหมายความว่าเรื่องของเขากับอนาคิน สมพงษ์ก็ต้องรู้ด้วย

“พี่หนูไม่รู้หรอกนะ ถ้ารู้คงจะรีบรับนายเลยละ” เธอพูดขึ้นเหมือนกับรู้ว่าเขากำลังคิดอะไรอยู่ “แล้วทำไมถึงไม่ให้พี่ชายของนายเขาช่วยเหลือ”

“เขาไม่ชอบใช้เส้นสาย บอกว่าอยากให้เราลองพยายามด้วยตัวเอง”

คนฟังพยักหน้าหนึ่งๆ เป็นเชิงเข้าใจ ก่อนจะรู้สึกขำใจเมื่อเห็นชายหนุ่มดูจะงุ่มง่ามกับการคืบขำด้วยตะเกียบ เธอจึงยื่นมือไปดึงตะเกียบออกแล้วเอาซ่อนใต้มือเขาแทน

“ฟังดูมีหลักการดี เราจะช่วยเท่าที่ช่วยได้แล้วกัน”

“เราขอบคุณมากเลยนะวันจันทร์ ถ้าวันนั้นไม่เดินชนกันจนถึงวันนี้เราก็ไม่รู้ล่ะว่าเธอเป็นคนดีขนาดนี้ เอาอย่างนี้ ต่อไปนี้มาเป็นเพื่อนสนิทกัน” เขาวางซ่อนแล้วยื่นมือไปรอจับมือของอีกฝ่าย

“ไม่ต้องสนิทก็ได้มั้ง เพื่อนเฉยๆ ก็พอ” วันจันทร์ยิ้มแห้ง

“ไม่ได้ ต้องเป็นสนิท เราเพิ่งกลับมาจากอเมริกา ยังไม่มีเพื่อนที่นี่สักคน เธอเป็นคนแรก ต้องเป็นเพื่อนสนิท” เขาว่า

ถึงแม้ว่าเธอจะไม่ค่อยเข้าใจตรรกะแปลกๆ ของเขาสักเท่าไร ทว่าก็ยอมยื่นมือไปจับมือเขาตามคำเรียกร้องแต่โดยดี

“ปากเลอะแล้ว!” หญิงสาวร้อง ก่อนจะหยิบทิชชูมายื่นให้เขา แต่อีกฝ่ายกลับยื่นหน้าเข้ามาแทน

“มือไม่ว่าง เช็ดให้หน่อย”

นี่มันซีรีส์เกาหลีชัดๆ แต่ไลฟ์ไลน์ไม่ได้เกิดกับทุกคนทุกคู่ที่เอา
กระดาศเซ็ดปากให้กันสักหน่อย เขาเหมือนเด็กที่เธอต้องดูแลมากกว่า
แม้ว่าเขาจะกลายเป็นผู้ชายหนึ่งในไม่กี่คนที่เธอพุดด้วยมากที่สุด
ตอนนี้ไม่นับภรรยา แต่ท่าทางของเขาไม่ได้ให้ความรู้สึกเหมือนผู้ชาย
ทั่วไป ขณะเดียวกันก็ไม่ได้รู้สึกว่าเขาเป็นแก๊งกวางแบบภรรยา
ยอมให้คนหนึ่งแล้วกัน...

4

เพื่อนซะงั้น

ในที่สุดวันที่ณิลิสารอคอยก็มาถึง งานเลี้ยงการกุศลของ
ช่องจัดขึ้นอย่างยิ่งใหญ่อลังการ บรรดาไฮโซเซเลบทั่วฟ้าเมืองไทย
พร้อมใจกันนำของมาประมูลและมอบเงินที่ได้จากการประมูลนั้น
บริจาคให้มูลนิธิต่างๆ แต่เป้าหมายของหญิงสาวไม่ใช่เรื่องทำบุญ
ทำทานหรือเอาหน้าอย่างคนอื่น สิ่งเดียวที่ทำให้เธอผู้ที่แสนจะเบื่องาน
พวกนี้ต้องจำใจมาก็คือรายชื่อแขกในงานที่ดันมี ‘อนาคิน’ อยู่ด้วย

“ที่บอกให้วันจันทร์รออยู่ข้างนอก ถ้าเสร็จเรื่องประมูลแล้วเรา
ก็กลับได้เลย” สมพงษ์กระซิบบอกข้างหูหญิงสาวที่วันนี้แต่งตัวเบาๆ
ด้วยชุดราตรียาวสีเลือดนก ที่ไม่ว่าใครก็ต้องเหลียวหลังมอง

“ไม่ต้องรีบกลับขนาดนั้นก็ได้อะ ลีชอยู่ได้” อีกฝ่ายว่า

สมพงษ์ขมวดคิ้วด้วยความแปลกใจระคนสงสัย บางทีวันนี้
ณิลิสาก็จะกินยาผิดหรือมีปัญหาด้านพฤติกรรม ถึงบอกด้วยน้ำเสียง
นุ่มนวลแบบนั้น ทั้งๆ ที่ปกติหญิงสาวเกลียดงานแบบนี้เข้าได้ เพราะ
เข้าใจว่าคนที่บอกว่ามาทำบุญแต่เอาเข้าจริงก็แค่อยากได้หน้า

“ลีชไม่ชอบงานแบบนี้ไม่ใช่หรือ” เขาทักขึ้น

“ก็ไม่ชอบค่ะ แต่ก็ไม่ได้รับมาก”

พอได้ยินคำตอบของดาราสาวเท่านั้นเขาก็ระบายยิ้มออกมา

ความจริงตลอดเวลาที่ผ่านมาเขาก็สังเกตนิสัยมาโดยตลอด ทุกครั้งที่หญิงสาวจะออกงานหรือรับงานก็มักจะถามว่าต้องทำงานร่วมกับใครหรือขอดูรายชื่อแขกที่ได้รับเชิญเข้าร่วมงานด้วย ดังนั้นเขาจึงต้องลำบากลำบากไปขอรายชื่อแขกหรือสอบถามจากเจ้าของงานตลอดว่ามีคนคนนั้นหรือเปล่า

ใครจะรู้ว่านางมารร้ายอย่างณลิสาก็มีมุมน่ารักกับเขาเหมือนกัน...

การประมูลเริ่มต้นในอีกชั่วโมงต่อมา ซึ่งเหล่าดารานักแสดง ต่างก็นำของมีค่าของตนเองมาร่วมประมูลกันมากมาย แต่ของชิ้นใหญ่ๆ ที่เจ้าภาพเลือกมานั้นส่วนใหญ่จะเป็นของนักแสดงชื่อดัง ซึ่งในนั้นก็มียอานาคินกับณลิสายอยู่ในรายชื่อด้วย หญิงสาวนำกระเป๋าถือของตนเองที่สั่งทำขึ้นเป็นพิเศษมาประมูล ส่วนของอนาคินนั้นเป็นรูปวาดของจิตรกรชื่อดังคนหนึ่ง

ณลิสายกป้ายเพื่อประมูลภาพวาดของอนาคิน แต่คาดไม่ถึงว่าคู่แข่งของเธอจะเยอะ ซ้ำยังเป็นพวกดาราไฮโซที่มีเงินถุงเงินถังพอที่จะทุ่มเท่าไรก็ได้

“เสียตายจั่งเลยลิส โดนยายมะนาวตัดหน้าไปซะแล้ว” สมพงษ์หมายถึงภาพของอนาคินที่ตอนนี้ดาราสาวไฮโซคนหนึ่งประมูลได้ไปแล้วก็ขึ้นชมณลิสายอยู่ลึกๆ เพราะตั้งแต่รู้จักกันมา ถึงหญิงสาวจะเป็นคนขี้อโมโห อารมณ์ร้าย และเอาแต่ใจ แต่ไม่เคยสุ่ยสุ่ยร้ายเกินตัวเหมือนคนอื่นที่พอมีชื่อเสียงแล้วก็ใช้เงินเหมือนไม่เห็นค่า นับว่าที่บ้านของหญิงสาวเลี้ยงดูสองพี่น้องมาได้ดีทีเดียว

ครอบครัวของณลิสากับวันจันทร์เป็นครอบครัวที่มีฐานะปานกลาง บิดาเป็นข้าราชการชั้นผู้ใหญ่คนหนึ่ง แม้ว่าตำแหน่งอาจไม่สูงมาก แต่ก็มีคนนับหน้าถือตาอยู่ไม่น้อย ส่วนมารดาเป็นเจ้าของรีสอร์ท

เล็กๆ อยู่ที่จังหวัดเชียงราย หลังจากบิดาเกษียณอายุราชการพวกท่านก็ย้ายไปอยู่ที่เชียงรายอย่างถาวร ที่บ้านที่ซานเมืองเอาไว้วินวันจันทร์ อยู่ ส่วนณลิสาล้างจากทำงานได้สักพักก็ตัดสินใจซื้อคอนโดอยู่ในตัวเมืองเพื่อความสะดวกในการทำงาน โดยมีน้องสาวมาอยู่ด้วยเป็นพักๆ จะอยู่ที่บ้านมากกว่าเนื่องจากที่บ้านนั้นใกล้กับที่เรียนของวันจันทร์มากกว่า

“ในที่สุดภาพขึ้นนี้ก็เป็นที่ของน้องมะนาวนะครับ เชิญอนาคินมามอบภาพนี้แล้วก็ถ่ายรูปด้วยกันหน่อยครับ” เสียงพิธีกรประกาศดังขึ้น

อนาคินเดินขึ้นไปบนเวที ไปยืนข้างดาราสาวรุ่นน้องแล้วค่อยๆ อวดรอยยิ้มแสนอบอุ่นชนิดที่สาวๆ ค่อนประเทศต้องพากันคลั่งไคล้ไม่เว้นแม้แต่ณลิสาล

หลังจากถ่ายภาพด้วยกันเสร็จ ด้วยความหวังดีสมพงษ์จึงเข้าไปคุยกับน้ำฟ้าผู้จัดการส่วนตัวของอนาคินถึงเรื่องงานละครที่ผู้จัดบอกว่าได้วางตัวอนาคินกับณลิสาลไว้เป็นคู่พระ-นาง แต่น้ำฟ้ากลับบอกว่าอนาคินปฏิเสธเพราะชายหนุ่มจะรับละครแค่ปีละหนึ่งเรื่องเท่านั้น ซึ่งตอนนี้ก็กำลังถ่ายทำอยู่

“เสียตายจิงเลยนะคะน้องหนิง แฟนๆ ของคุณี่เขาเยอะด้วย ถ้าได้เล่นคู่กันนี่พากันปังเลยนะคะ” สมพงษ์ว่า พยายามอย่างมากที่จะโน้มน้าวอีกฝ่าย

“หนิงก็คิดอย่างนั้นเหมือนกันคะ แต่พุดยังงิ่คิดเขาก็ไม่ยอม” อีกฝ่ายถอนหายใจ

“บทเรื่องนี้ดีจริงๆ พี่นี่ก็น้ำใครเป็นพระเอกไม่ออกเลยนอกจากน้องคิน”

“ถ้าเลื่อนถ่ายได้คินเขาอาจจะยอมนะคะ แต่เห็นว่าจะรีบเปิดกล้องในปีนี่” นอกจากฝั่งพระเอกจะตอบปฏิเสธแล้ว นางเอกก็ยังกั๊ก ไม่รู้ว่าจะเล่นหรือไม่เล่น ความจริงน้ำฟ้าคิดว่าไม่เห็นจะต้องรีบ

อะไรเลย ยิ่งไงก็ใช้ว่าจะหานักแสดงทัน

“คุยอะไรกันอยู่คะ” ณิชลิสาดินเข้ามาพอดี เห็นสมพงษ์กับน้ำฟ้ากำลังสนทนากันอยู่ก็นึกดีใจเพราะตนเองมีข้ออ้างที่จะเข้ามาฟังบ้าง “สวีสวีคะพี่หนึ่ง”

“สวีสวีคะน้องลิซ กระเป๋าของน้องลิซสวยจังเลยคะ ออกแบบเองหรือเปล่าคะ” น้ำฟ้าถามถึงกระเป๋าซึ่งทำที่หญิงสาวเอามาประมูล

“คะ ลิซออกแบบเอง ใช้แต่ของดีๆ ในไทยนี่ละคะ” เธอตอบด้วยรอยยิ้มชนิดที่สมพงษ์เองยังขงนลุก นึกถึงภาพเมื่อหลายวันก่อนที่นางฟ้าของเขาตบตีกับผู้จัดการส่วนตัว ปกติณิชลิสาจอมเอาแต่ใจไม่ค่อยพูดดีกับใครนักหรอก

“เก่งจังเลยนะคะ ถ้าหนูทำแบรนด์เป็นของตัวเองเมื่อไหร่ อย่าลืมบอกพี่นะคะ”

“ได้เลยคะ” ต่างฝ่ายต่างยิ้มอย่างพอใจ

“เดี๋ยวหนึ่งต้องกลับแล้วละคะ คินเขารออยู่ที่ลานจอดรถแล้ว” น้ำฟ้าหันมาพูดกับสมพงษ์

“จ้ะไปเถอะคะ” สมพงษ์ว่า

“เดี๋ยวคะพี่หนึ่ง ลิซกับพี่หมูกำลังจะกลับพอดี เดินไปด้วยกันดีกว่าคะ” ณิชลิสาดูสวนขึ้นก่อนจะถือวิสาสะเดินนำหน้าผู้จัดการสาวไปก่อน โดยมีสมพงษ์ยิ้มแห้งก่อนจะคว้าแขนน้ำฟ้าอย่างสนิทสนมแล้วพากันเดินออกไป

วันจันทร์สาบานกับตัวเองว่าจะไม่เอาแมวจรจัดมาเล่นในที่ที่ไม่ควรเล่นอย่างข้างรถตู้คันหรูของณิชลิสาก็แล้ว เพราะตอนนี้มันวิ่งเข้าไปใต้ท้องรถ และไม่ว่าเธอจะไล่ยังไงมันก็ไม่ยอมไปไหน สิ่งเดียวที่ทำได้ในตอนนี้เป็นคือปอลอมตัวเป็นแมวตัวผู้ล่อมันออกมา

“เหมียว...เหมียว!” หญิงสาวร้องเสียงเบา ก่อนจะเริ่มดั่งขึ้นเรื่อยๆ

เมื่อเจ้าแมวน้อยมันหนีเข้าไปด้านในอีก พอเห็นท่าทางคุกคามของมนุษย์เจ้าแมวก็นอนอ้อมไปอีกด้าน ในขณะที่หญิงสาวยังหมอบอยู่กับพื้นและยื่นมือไปจะจับแมวจนลืมห่างอย่าง

ประตูอีกฝั่งถูกเปิดกว้างไว้ หลังจากหญิงสาวรู้สึกเบื่อจึงออกมาเดินเล่นข้างนอกบ้าง ส่วนพี่สาวของเธอกับสมพงษ์เข้าไปในงานจึงสั่งให้เธอเฝ้าข้าวของราคาแพงในรถเอาไว้ เธอจึงจำใจต้องนั่งอยู่ในรถจนเมื่อไม่กี่นาทีก่อนเห็นเจ้าแมวตัวสีขาวน่ารักเดินอยู่กลางลานจอดรถของโรงแรมห้าดาว หญิงสาวจึงเดินไปอุ้มมัน คิดว่าจะเอามาเล่นก่อนจะปล่อย กระทั่งตอนนี้เจ้าแมวกระโดดเข้าไปในรถอย่างอุกอาจ วันจันทร์ก็ยังทำอะไรไม่ได้นอกจากตกใจก่อนจะตะโกนออกมาว่า

“เดี๋ยวก่อน! เจ้าแมว พี่ลิซแพ้นสัตว์นะ ออกมาเดี๋ยวนี้เลย” มือไม้ของวันจันทร์ก็ไม่ได้เฉื่อย พยายามไล่จับเจ้าแมวน้อยที่กระโดดไปซุกข้างหลังเบาะอย่างหวาดกลัว

แต่ก็คงไม่เท่าความหวาดกลัวของวันจันทร์ตอนที่ถูกณลิซ่ามา ถ้ารู้ว่ามีแมวเข้ามาในรถตู้ของเธอ...

“เขาไม่ออกมาหรอก”

เสียงเย็นนุ่มทุ้มดังขึ้นจากข้างหลัง พร้อมกลิ่นน้ำหอมราคาแพงที่ปกติเธอจะเวียนหัวทุกครั้งที่ได้กลิ่น แต่ไม่ใช่กลิ่นนี้ เมื่อหันไปก็พบว่า เป็นอนาคินที่อยู่ในชุดสูทดูเป็นทางการ ท่าทางสง่างามสมกับเป็นพระเอกเต็มที แต่สำหรับวันจันทร์ไม่ว่าเขาจะสวมชุดไหนก็ดูดีทั้งนั้น ก็เหมือนกับพี่สาวของเธอ

“คุณอนาคิน” วันจันทร์เรียกชื่อออกมาเสียเต็มยศ จนอีกฝ่ายอดจะหัวเราะไม่ได้

“เจ้าแมวตัวนั้นนะ เดี่ยวผมจะจัดการให้” พูดจบเขาก็นั่งลงบนเบาะด้านหน้า ก่อนจะร้องเสียงเสี้ยนเสียงแมวเหมือนที่เธอทำในตอนแรก และเจ้าแมวตัวนั้นก็ค่อยๆ เดินออกมาแต่โดยดีเหมือนถูกตั้งโปรแกรม

เอาไว้

แมวดรอต...หญิงสาวเบะปากด้วยความหมั่นไส้

“สงสัยว่าแมวดูเหมือนจะไม่ค่อยชอบผู้หญิงนะคะ” วันจันทร์
หัวเราะแห้งๆ แก้มซีด

“ตัวนี้ตัวผู้แหละ” อนาคตินตอบทั้งที่อุ้มแมวดูนั้นอยู่

วันจันทร์หน้าแตกเพลิงอีกครั้ง นึกกันดำในใจว่า ‘แมวดูเก๋ละสิ
ที่ผู้ชายเรียกนี่มาเชียว’ หญิงสาวเบี่ยงตัวหลบเมื่อเห็นว่าเขากำลังอุ้ม
เจ้าแมวดูนั้นลงมาจากรถ

“จะเอาไปไว้ที่ไหนหรือคะ” หญิงสาวถามขึ้น

“ตัวนี้คงจะมีเจ้าของ ผมจะเอาไปให้ทางโรงแรมประกาศหา”
เขาพูดโดยที่ตายังมองเจ้าแมวดูนั้นอย่างเอ็นดู เหมือนเมื่อตอนที่เธอ
เจอเขาครั้งแรกก็ยังคงคิดว่ายังมีผู้ชายแบบนี้บนโลกด้วยหรือ

“คิน! นั่นไปเอาแมวมาจากไหนอีกล่ะ” น้ำฟ้าที่เพิ่งเดินเข้ามา
ตะโกนเสียงดังลั่นด้วยความตกใจ เพราะกลัวว่าชายหนุ่มจะหัวแมง
กลับบ้านไปเลี้ยง คราวที่แล้วเธอก็เพิ่งหาบ้านใหม่ให้แมวที่เขาเก็บมา
ได้ พยายามจะให้เหลือเจ้าซิลล่าตัวเดียวเพราะเป็นแมวที่เขาเลี้ยงมา
ตั้งแต่อยู่ที่อเมริกา

“ผมเจออยู่ในรถ กำลังจะเอาไปให้ทางโรงแรมหาเจ้าของ” เขา
มองไปยังทางเข้าโรงแรม เพิ่งสังเกตเห็นบุคคลสองคนที่ตามน้ำฟ้า
มาด้วย

“โอ๊ย โลงไป นึกว่าจะพากลับบ้าน ออนี่น้องลิซ จำได้ไหม ที่เคย
เล่นด้วยกันตอนคินเล่นละครเรื่องแรกไง” น้ำฟ้าว่าแล้วผายมือไปยัง
ร่างงามที่เขาว่ากันว่าเมื่อเธอยิ้มที่โลกก็แทบจะละลาย

“จำได้ครับ สวัสดิ์ครับคุณลิซ” เขาพยักหน้าเบาๆ

ในขณะที่ณลิซ่าที่มีอายุน้อยกว่ายกมือขึ้นไหว้ชายหนุ่มอย่าง
คล่องแคล่ว จนวันจันทร์อดที่จะตกใจไม่ได้เมื่อเห็นพี่สาวของตัวเอง

ยกมือไหว้อนาคิน ปกติณลิสสาจะไม่ทำความเคารพคนที่ตัวเองรู้สึกว่าจะไม่น่าเคารพ ดังนั้นคนที่หญิงสาวยอมรับจากใจจริงจึงมีน้อยมาก แต่ที่แน่ๆ ต้องไม่ใช่คนที่เจอกันผิวเผินแบบอนาคิน

“น้องลิสซาจะกลับเหมือนกันเลยเดินมาด้วยกัน แล้วก็มาเจอเราคุ่มแมวคุยกับน้องคนนี้อยู่ี่ละ” น้ำฟ้าเล่าก่อนหันไปมองหญิงสาวที่เดินมาด้วยกัน สายตาของอีกฝ่ายไม่ละไปจากอนาคินแม้แต่บ่อย

“รดน้องลิสซาอยู่ที่ไหนจ๊ะ” ผู้จัดการสาวของอนาคินถามขึ้นมาทำเอาสมาธิของณลิสสาแตกกระเจิง

“คันทันนี้แหละคะ แล้วนี่ก็วันจันทร์ น้องสาวของลิสซาคะ” หญิงสาวแนะนำ

น้ำฟ้ามองหญิงสาวตรงหน้าที่ได้รับการแนะนำว่าเป็นน้องสาวของณลิสสา หน้าตาธรรมดาอ่อนโยนไปทางหมวยๆ ไม่เหมือนกับณลิสซาที่ไบหน้าสวยหวาน ตาโต หากไม่มีใครบอกเธอคงคิดว่าเด็กคนนี้เป็นสตาฟฟ์หรือผู้ช่วยผู้จัดงานเป็นแน่

“วันจันทร์ นี่พี่น้องกับคุณคิน” ณลิสसानำ ซึ่งวันจันทร์ก็ยกมือไหว้อย่างนอบน้อม ถึงแม้ว่าหน้าตาเธอจะไม่สวยเท่าพี่สาว แต่สิ่งหนึ่งที่สวรรค์พอจะมีตาแถมมาให้บ้างก็เรื่องน่าเอ็นดูนี่ละ พวกผู้ใหญ่มักชอบเธอเพราะดูเป็นเด็กดีมีสัมมาคารวะ

“วันจันทร์ ชื่อแปลกดีนะ” อนาคินพูดขึ้นเบาๆ

“เอ่อ...” คนถูกทักถึงกับทำตัวไม่ถูกเพราะไม่คิดว่าชายหนุ่มจะสนใจชื่อแปลกๆ ของเธอด้วย ความจริงมันก็ไม่แปลกมากหรอกถ้าพี่สาวของเธอไม่ได้ชื่อณลิสสา ชื่อไปกันคนละทางแบบนี้มีแต่คนบอกว่าเธอเป็นเด็กที่ถูกเก็บมาเลี้ยงมากกว่าที่จะมองว่าเป็นพี่น้องคลานตามกันมากับพี่สาว

เสียงรถยนต์คันหนึ่งเบรกดังเอี้ยดก่อนจะพุ่งเข้ามายังบริเวณที่คนยืนอยู่ด้วยความเร็วสูง วันจันทร์เลิกสนใจชื่อของตัวเองชั่วคราว

และรีบดึงตัวน้ำฟ้าเข้ามาอย่างฉับไว ชายกระโปรงของคนที่ถูกช่วย
สัมผัสกับข้างรถเร็วจนไม่รู้สึกถึงการเสียดสี น้ำฟ้าหัวใจเต้นระรัว ไม่
คิดว่าจะมีเหตุการณ์แบบนี้เกิดขึ้น

“ตาย! จะไปตามควายหรือไงก็ไม่รู้” สมพงษ์ตะโกนด่าแทน
ในฐานะที่อยู่ในเหตุการณ์ด้วย

“พี่หนึ่งเป็นอะไรหรือเปล่าคะ” ณิชลิสถามก่อนเป็นคนแรก

“ไม่เป็นอะไรค่ะ ดีที่น้องวันจันทร์ช่วยไว้ทัน” แม้เธอจะยัง
ตื่นตระหนกอยู่ แต่หญิงสาวก็ไม่ลืมที่จะขอบคุณอีกฝ่ายที่มีมือไวดึงเธอ
เข้ามาทัน ด้วยความโมโหปนสงสัยน้ำฟ้าจึงเดินไปที่ลานจอดรถเพื่อ
มองหารถต้องสงสัยคันนั้น แต่ก็ไม่เจอใคร

“มีใครเห็นทะเบียนไหมคะ” หญิงสาวถามขึ้นพร้อมๆ กับ
ณิชลิสที่เดินตามผู้จัดการสาวมาเพื่อช่วยดู ตามด้วยเสียงของรถดังขึ้น
อีกครั้ง คราวนี้ขับเร็วกว่าเดิม น้ำฟ้าที่เริ่มมีสติพยายามดึงณิชลิสออก
มา แต่อีกคนกำลังตกใจจึงลนลานถอยหลังมากระแทกเข้ากับน้ำฟ้า
จนเข้าไปที่เลนสำหรับให้รถวิ่ง

เสียงกระแทกโครมใหญ่ทำให้ทุกคนถึงกับผวา น้ำฟ้าถูกรถชน
จากนั้นก็กระเด็นมานอนอยู่ตรงหน้าณิชลิส ส่วนเจ้าของรถหลังจาก
ชนเป้าหมายแล้วก็รีบขับหนีไปทันที โดยที่ทุกคนไม่ทันมองป้าย
ทะเบียนเพราะมัวตกใจเมื่อเห็นภาพน้ำฟ้านอนหมดสติอยู่

ณิชลิสลนลานพยายามจะเรียกหญิงสาวที่นอนอยู่บนพื้น แต่
ถูกอนาคินผลักออกด้วยความรีบร้อน ชายหนุ่มส่งเสียงเรียกน้ำฟ้า
แต่ไม่มีเสียงตอบกลับ

“ช่วยโทร. เรียกกรรพยาบาลให้ที” เขาตะโกนสั่งวันจันทร์ที่เพิ่ง
ได้สติ

เธอทำตามคำสั่งอย่างรีบร้อน ส่วนณิชลิสกับสมพงษ์นั้นมัวแต่
ตกตะลึงจึงได้แต่ยืนเฉย

ไม่นานรถพยาบาลก็มาถึงแล้วเคลื่อนย้ายร่างของน้ำฟ้าออกไป
รู้ตัวอีกที่วันจันทร์ก็ขึ้นรถมากับอนาคินด้วย ส่วนพี่สาวของเธอกับ
สมพงษ์จะขับรถตามมาที่หลัง แทบไม่มีบทสนทนาบนรถพยาบาลเลย
เพราะทุกคนเป็นห่วงอาการของน้ำฟ้า ไม่น่าเชื่อว่าหญิงสาวจะถูกรถ
ชนทั้งที่ตอนแรกยังคุยกันปกติ

เมื่อส่งน้ำฟ้าเข้าห้องฉุกเฉินไปแล้ว วันจันทร์กับอนาคิน
ก็นั่งรออยู่ข้างนอก เขานั่งเฝ้าบอญ์พักใหญ่จนเธอเครียดตามไปด้วย
หญิงสาวจึงเปิดประตึ้นถ้ามขึ้นมา

“ทำไมรถคันนั้นถึงตั้งใจชนพี่หนึ่งล่ะคะ” นี่คือน้ำฟ้าที่วันจันทร์
สงสัยมาตลอดทาง

อนาคินถอนหายใจก่อนจะพูดขึ้นมาเบาๆ ว่า “ไม่รู้เหมือนกัน”

หญิงสาวเลิกถามอีกเพราะรู้ดีว่าเขากำลังเครียด บางที่เขาอาจ
จะรู้อยู่บ้างแต่ไม่อยากเล่าให้คนนอกอย่างเธอฟัง แต่ไม่ว่าจะเป็นความ
ตั้งใจหรืออุบัติเหตุเรื่องนี้ก็ต้องถึงตำรวจก่อน

“ยังไงเดี๋ยวหนูจะช่วยถามกับทางโรงแรมเรื่องกล้องวงจรปิดให้
คุณคืนอยู่รอดดูอาการพี่หนึ่งไปก่อนนะคะ” หญิงสาวว่า ยังไงการอยู่
ตรงนี้คงช่วยอะไรเขาไม่ได้มากนัก แต่ถ้าไปหาหลักฐานมาอย่างน้อย
ก็จะได้แจ้งตำรวจเรื่องเวลาและสถานที่ถูก

“เดี๋ยวก่อน อยู่เป็นเพื่อนก่อน” เขาร้องเรียกเมื่อเห็นว่าเธอทำท่า
จะไป

“แต่ว่า...”

“ผมไม่รู้จักใคร พ่อกับแม่อยู่เมืองนอก น้องชายก็ไม่กล้าโทร.
ไปบอก กลัวเขาตกใจ”

วันจันทร์พยักหน้าเบาๆ ไม่อยากจะคิดว่าถ้าเป็นกวันทร์คงจะ
ไว้วางใจเจ้าหน้าที่โรงพยาบาลไล่ออกไปรอข้างนอก

“ญาติพี่น้องล่ะคะ คุณพ่อคุณแม่ล่ะ”

“อยู่เมืองนอกกันหมด ที่นี่เขาก็มีผมกับน้องชายเป็นญาติแค่สองคน”

เมื่อฟังคำพูดที่น่าสงสารแบบนั้นแล้ววันจันทร์ก็ไม่พูดอะไรต่อได้แต่นั่งรอเป็นเพื่อนเขา ไม่นานหลังจากนั้นณลิสากับสมพงษ์ก็โทรมาบอกว่าตามมาไม่ได้แล้ว เพราะโดนพวกนักข่าวรุมเนื่องจากมีคนถูกรถชนจึงมาดักอยู่ที่โรงแรม ออกไปไหนไม่ได้

“คุณคิดเอากาแฟหน่อยไหมคะ” วันจันทร์ถามขึ้นหลังจากเห็นว่าเขาดูอ่อนเพลีย ชายหนุ่มคงจะสนิทกับน้ำฟ้ามากถึงได้ดูเป็นห่วงขนาดนั้น เธอเองก็เข้าใจเพราะหญิงสาวเป็นทั้งญาติ เป็นทั้งผู้จัดการส่วนตัว อยู่ด้วยกันแทบจะตลอดเวลา หากขาดน้ำฟ้าไปสักคนเขาคงจะเศร้าใจแน่ๆ

“ไม่ละ ขอขอบคุณมาก”

“อย่ากังวลเลยคะ พี่หนึ่งต้องปลอดภัยแน่” หญิงสาววางมือลงบนหลังมือของเขาวางอยู่ข้างแก้ม นานมาแล้วที่เธอไม่ได้ปลอบใจใครแบบนี้ คนสุดท้ายเห็นจะเป็นธราตตอนที่เลิกกับแฟนหนุ่มคนล่าสุดอย่างเป็นทางการเมื่อสองปีที่แล้ว ตอนนั้นเธอก็แทบจะไม่ได้กลับบ้าน กลับช่องเพราะกลัวเพื่อนคิดสั้น

อนาคินมองมือบางของหญิงสาวที่วางอยู่บนมือเขา รู้สึกใจชื้นขึ้นมาอย่างประหลาดทั้งที่เพิ่งเจอกันครั้งแรก ปกติเขาเองนอกจากคนที่สนิทด้วยแล้วก็ไม่ค่อยได้พูดจากับใครเป็นพิเศษ หากคนที่ไม่สนิทมาถูกเนื้อต้องตัวแบบนี้เขาจะรู้สึกอึดอัด แต่กลับไม่ใช่กับเธอคนนี้

หลังจากนั้นไม่นานหมอกก็ออกมาจากห้องแล้วเรียกญาติเข้าไปพบ แต่ทั้งที่ไม่ได้เกี่ยวพันอะไรกันเขากลับเลือกที่จะจูงมือวันจันทร์เข้าไปนั่งฟังด้วย ปรากฏว่าอาการของน้ำฟ้าตอนนี้ไม่อันตรายมากแล้ว

เพราะไม่ได้ถูกชนตรงๆ และคนขับไม่ได้ขับเร็วมากจนถึงขั้นทำให้ตายได้ แต่ที่ไครงหัก กระตุกร้าว และคงต้องพักฟื้นอีกสองสามเดือนถึงจะหายเป็นปกติ สิ่งในวันจันทร์เห็นต่อจากนั้นก็คือความมั่นใจของชายหนุ่มที่พี่สาวของเธอไม่เคยมี เพราะทันทีที่พบว่าผู้จัดการสาวรู้สึกตัวแล้วเขาก็เอ่ยประโยคหนึ่งขึ้นมา

“พี่หนึ่งพักไปเลยนะครับ สามสี่เดือน เตียวผมให้คนอื่นมาทำแทนไปก่อน หายเมื่อไหร่ค่อยกลับมาจะครับ ไม่ต้องห่วงงาน”

วันจันทร์พยักหน้าเห็นด้วย แต่ไม่ได้บอกความคิดเห็นอะไร เพราะคิดว่าเป็นเรื่องส่วนตัวของเขา แต่ก็อดคิดไม่ได้ว่าหากเป็นเธอโดนรถชน อย่างแรกที่ณลิสาจะทำก็คงไปโวยที่สถานีตำรวจก่อนเพื่อหาตัวคนร้าย จากนั้นค่อยมาหาเธอที่โรงพยาบาลแล้วก็ด่าว่า ‘ใครใช้ให้แก๊งเดินไปให้รถชนเนี่ยวันจันทร์ ฉันทให้เวลาแกหนึ่งอาทิตย์รีบหายฉันทมีงานต้องทำ’ ประโยคพวกนี้แค่คิดเธอก็คิดว่ามันเสมือนจริงมากแล้ว ถ้าเจอของจริงเธอยอมกลืนใจตายไปอาจจะง่ายกว่า

“ผมจะนอนเฝ้าพี่หนึ่งที่นี่ แต่ต้องกลับไปเอาเสื้อผ้าก่อน”

ยังไม่ทันที่น้ำฟ้าจะอ้าปากพูดอะไรอนาคตก็สรุปเสร็จสรรพ รวมถึงบอกว่าจะแวะส่งวันจันทร์หลังจากเขากลับไปเอาเสื้อผ้าที่บ้านแล้ว